

“Ἔγώ εἰμι
ἡ ὁδὸς
καὶ ἡ ἀλήθεια
καὶ ἡ ζωή,,
(Ἰωάν. 18' 6)

ZQH

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

Ἱδρυτής: Ἀρχιμ. ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΜΑΤΘΟΠΟΥΛΟΣ † 1929

“Τὰ ρήματα,
ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν,
ωνεῶμά ἐστι
καὶ ζωὴ ἐστι,,
(Ἰωάν. 1' 63)

Ἔτος 108ον | Μάϊος 2018 | 4323

ΜΑΖΙ ΣΑΣ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

ΠΡΩΤΑΚΟΥΣΤΗ περίπτωση. Ὁ χωρισμὸς ἀπὸ ἀγαπημένο πρόσωπο νὰ εἶναι ἀφορμὴ χαρᾶς. Καὶ μάλιστα «**χαρᾶς μεγάλης**», ὅπως σημειώνει ὁ ἱερὸς Εὐαγγελιστής. «**Ἐγένετο ἐν τῷ εὐλογεῖν αὐτὸν αὐτοὺς διέστη ἀπ' αὐτῶν καὶ ἀνεφέρετο εἰς τὸν οὐρανόν. Καὶ αὐτοὶ προσκυνήσαντες αὐτὸν ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλήμ μετὰ χαρᾶς μεγάλης**» (Λουκᾶ κδ' 51-52). Ἐδῶ εἶναι τὸ περίεργο καὶ θαυμαστό. Λίγο πρὸ τοῦ σταυρικοῦ Πάθους, ὅταν τοὺς εἶχε πεῖ ὅτι θὰ φύγει, εἶχαν αἰσθανθεῖ ἀπέραντη λύπη (Ἰωάν. 1στ'). Τώρα πού φύγει, πού ἀναλαμβάνεται στὸν οὐρανὸ καὶ δὲν θὰ τὸν ξαναδοῦν μὲ τὰ μάτια τοῦ σώματος, τώρα ὄχι μόνο δὲν λυποῦνται, ἀλλὰ καὶ χαίρονται χαρὰ μεγάλη. Πῶς νὰ ἐρμηνεύσουμε τὴν χαρὰ αὐτή;

Μιὰ πρώτη ἐξήγηση μᾶς δίνεται, θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε, ἀπὸ τὶς συνθήκες μέσα στὶς ὁποῖες ἐξελίχθηκαν τὰ γεγονότα. Πῶς ἔγινε ἡ Ἀνάληψη; Ὁ Κύριος ὑψώνει τὰ χέρια καὶ εὐλογεῖ τοὺς μαθητὲς Του, ἀφοῦ τοὺς ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ τοὺς στείλει τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Μιὰ εὐλογία διαρκῆς καὶ ἀδιάκοπη. Καὶ ἡ εὐλογία αὐτὴ δὲν σταμάτησε νὰ προσφέρεται μέχρι σήμερα καὶ σὲ ὅλους τοὺς πιστοὺς.

Οἱ μαθητὲς βλέπουν τὰ ἅγια αὐτὰ χέρια σὲ κίνηση εὐλογίας: Τὰ χέρια πάνω στὰ ὁποῖα διακρίνονται τὰ σημάδια ἀπὸ τὶς πληγὲς τῶν καρφίων. Θυμοῦνται ὅτι τὰ ἅγια αὐτὰ χέρια, ὅπου ἀκούμπησαν, ἔδωσαν τὴν ἴαση, τὴν ἀνόρθωση, δύναμη μεγάλη. Τὰ χέρια αὐτὰ καθάρισαν λεπρούς, ἀνόρθωσαν παραλύτους, ἀνέστησαν νεκρούς. Τὰ θυμοῦνται ὅταν ἔκοβαν καὶ μοίραζαν τὸν ἄρτο καὶ ἔτρεφαν τὶς χιλιάδες τοῦ λαοῦ. Τὰ θυμοῦνται ἀκόμα περισσότερο, ὅταν τοὺς προσέφεραν τὸν «**ἄρτο τῆς ζωῆς**», τὸ πανάγιο Σῶμα καὶ τὸ τίμιο Αἷμα τοῦ Κυρίου κάτω ἀπὸ τὰ φτωχὰ στοιχεῖα τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου. Αὐτὰ τὰ χέρια πρὸ ὀλίγου ἦταν καρφωμένα πάνω στὸν Σταυρό. Καὶ τώρα τὰ ἀντικρίζουν ἀνοιγμένα, πανίσχυρα, προστατευτικά, ἐνισχυτικά, προσφέροντάς τους τὴν θεϊκὴ εὐλογία. Τὴν ἴδια στιγμή ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ Κυρίου ἀκούγεται ἡ μεγάλη ὑπόσχεση, ὅτι θὰ τοὺς στείλει τὸν Παράκλητο καὶ θὰ τοὺς ἐνδύσει «**δύναμιν ἐξ ὕψους**» (Λουκᾶ κδ' 49).

Τὴν ὥρα αὐτὴ οἱ μαθητὲς αἰσθάνονται πόσο ἀνυπέρβλητη εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ Κυρίου τους. Καὶ ἐνῶ τὸ αἰσθάνονται καὶ τὸ ζοῦν, τὸν βλέπουν νὰ ἀναλαμβάνεται καὶ νὰ εἰσέρχεται στὴ δόξα Του. Εἰσέρχεται στὴ δόξα Του, ἐνῶ τοὺς εὐλογεῖ. Τὰ τελευταῖα λόγια Του

εἶναι λόγια ἀγάπης καὶ ἐνδιαφέροντος. Γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ διαπιστώνουν, ὅτι εἶναι Θεὸς παντοδύναμος, ἀλλὰ καὶ στοργικός. Λυτρωτὴς καὶ Ἀδελφός. Γι' αὐτὸ χαίρονται. Ἡ καρδιά τους μπορεῖ πιά νὰ εἶναι ἥσυχη. Δὲν ἔχουν πιά τίποτα νὰ φοβηθοῦν. Κανένας δὲν θὰ ἀφαιρέσει τὴν χαρὰ τους.

Ἐπάρχει καὶ ἄλλη πολὺ σημαντικὴ ἐξήγηση τῆς χαρᾶς τους. Ἐνῶ ὁ Κύριος ἀναλαμβάνεται καὶ φαίνεται, ὅτι φεύγει, στὴν οὐσία δὲν φεύγει. Δὲν τοὺς ἀποχωρίζεται. Ἀνεβαίνει πρὸς τὸν Πατέρα, ἀλλὰ δὲν ἀναχωρεῖ. Ἡ Ἀνάληψη δὲν εἶναι ἀποχωρισμός. Δὲν εἶναι χωρισμός. Ἡ Ἀνάληψη ἀποτελεῖ σημεῖο ἀλλαγῆς. Στὸ ἐξῆς ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς θὰ εἶναι παρὼν μὲ τρόπο διαφορετικό. «**Ἴδου ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας, ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος**» (Ματθ. κη' 20) τοὺς ὑποσχέθηκε.

Θὰ εἶναι πραγματικὰ παρὼν ὡς Θεάνθρωπος. Δὲν θὰ τὸν βλέπουν πιά μὲ τὰ μάτια τοῦ σώματος. Θὰ ἔχουν ὅμως τὴν μέγιστη χαρὰ, ὄχι ἀπλῶς νὰ τὸν βλέπουν, ἀλλὰ νὰ τὸν δέχονται μέσα στὴν ψυχὴ τους. Νὰ ἐνώνουνται μαζί Του. Νὰ ἐνσωματώνονται σ' Αὐτόν. Νὰ ἀποτελοῦν ἓνα σῶμα μαζί Του, τὴν Ἐκκλησία. Στὸ σῶμα τους θὰ κυκλοφορεῖ τὸ τίμιο Αἷμα Του. Στὸ πνεῦμα τους θὰ λαλεῖ ὁ Παράκλητος, τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας, γιὰ νὰ τοὺς καθοδηγεῖ, νὰ τοὺς διδάσκει τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ τοὺς στηρίζει στὶς δυσκολίες τους. Στὴν καρδιά τους πλούσια θὰ κατοικεῖ ἡ ἀγάπη τοῦ οὐράνιου Πατέρα. Οἱ μαθητὲς γίνονται πιά ὄχι θεατὲς τοῦ Θεανθρώπου ἢ ἀκόλουθοι, ἀλλὰ κοινωνοί, σύσσωμοι καὶ σύναιμοι. Σκηνώματα τοῦ Θεοῦ Πατέρα καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἀνεκτίμητα δῶρα τῆς ἀγάπης τοῦ ἀναληφθέντος Κυρίου, ἀσφαλῶς δὲν εἶναι ἀφορμὴ λύπης, ἀλλὰ χαρᾶς μεγάλης. Ὅλοι οἱ μεγάλοι σταθμοὶ τῆς ζωῆς τοῦ Κυρίου ἦταν ἀφορμὴ χαρᾶς. Καὶ ὄχι μόνον τότε καὶ μόνο γιὰ τοὺς μαθητὲς, ἀλλὰ καὶ γιὰ μᾶς σήμερα καὶ «**ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος**».

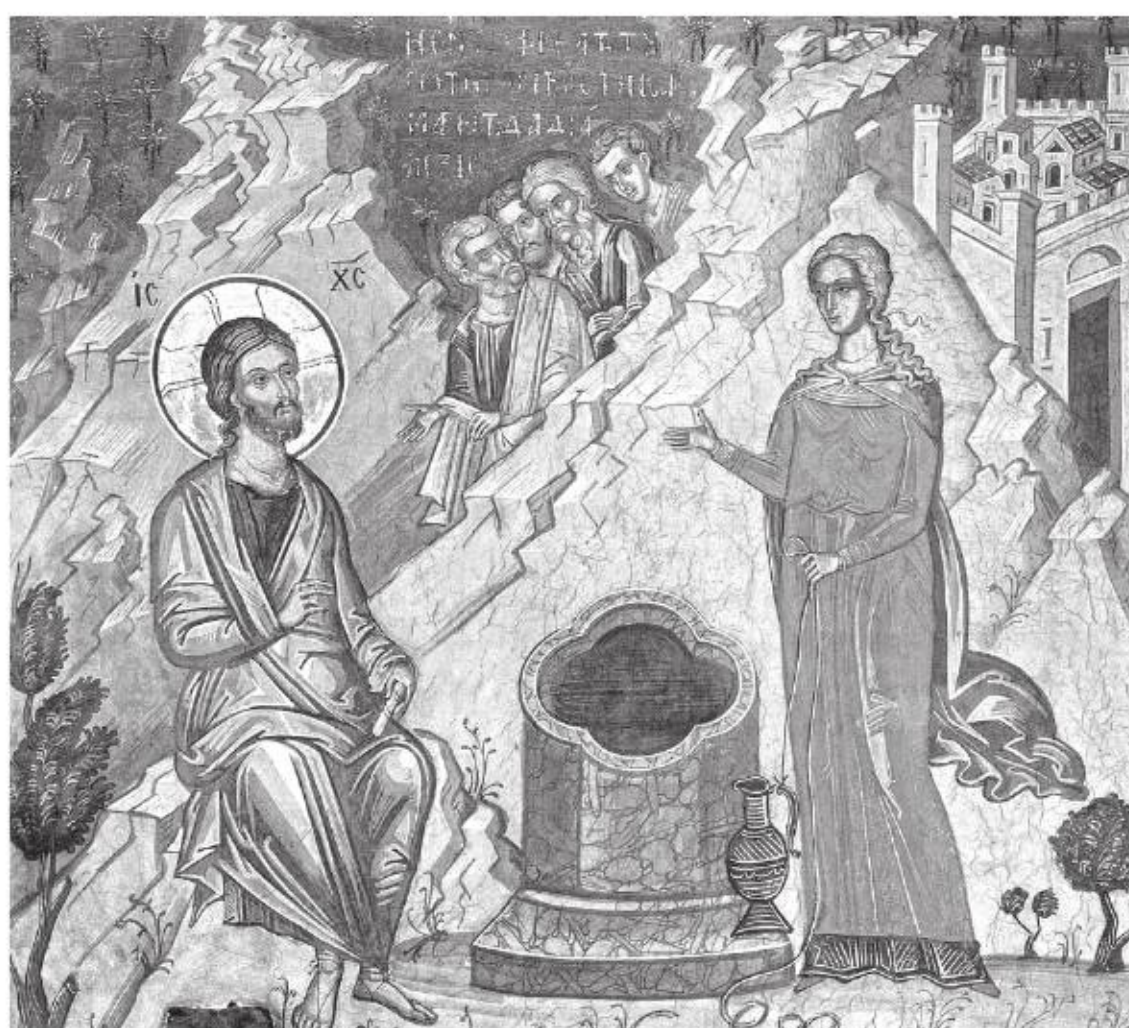
Ἡ Ἀνάληψη δὲν εἶναι ἀποχωρισμός. Δὲν εἶναι χωρισμός. Ἡ Ἀνάληψη ἀποτελεῖ σημεῖο ἀλλαγῆς. Στὸ ἐξῆς ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς θὰ εἶναι παρὼν μὲ τρόπο διαφορετικό. «Ἴδου ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας, ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος»

ΔΙΨΑΕΙ ΚΑΙ Η ΨΥΧΗ

ΚΟΥΡΑΣΜΕΝΟΣ από την όδοιπορία και τη μεσημεριάτικη ζέση ο Κύριος κάθεται κοντά στο πηγάδι του Ίακώβ. Θέλει να ξεκουραστεί και να ξεδιψάσει. Τὴν ὥρα ἀκριβῶς αὐτὴ ἔρχεται μιὰ γυναίκα ἀπὸ τὴ Σαμάρεια, γιὰ νὰ ἀντλήσει νερό. Ποθεῖ τὸ φυσικὸ νερό. Τὴ δίψα της νὰ σβήσει. Πιὸ πολὺ ὅμως ποθεῖ ἢ φλογισμένη ψυχὴ της, ἔστω καὶ ἂν δὲν τὸ συνειδητοποιεῖ τελείως, κάποιον ἄλλο νερό. Ἐκεῖνο ποὺ σβήνει τὴ φλόγα τῶν παθῶν, καθαρίζει τὸν ρύπο τῆς ἀμαρτίας καὶ δροσίζει τὶς ψυχές.

Ἡ γυναίκα ἀπὸ τὴ Σαμάρεια διψάει. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε ἔρχεται στὸ πηγάδι. Τὸ νερὸ ὅμως αὐτὸ προσωρινὴ μονάχα ἀνακούφιση μπορεῖ νὰ τῆς προσφέρει. Μὲ τὸ νερὸ αὐτὸ **«διψήσει πάλιν».**

ἽΟ Χριστός, ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, πρόσφερε τὸ «ὔδωρ τὸ ζῶν» στὴν ταλαίπωρη γυναίκα τῆς Σαμαρείας. Καὶ τὴν ἀναγέννησε. Ἡ ἔρημιὰ τῆς ψυχῆς της ἀνθίσει, γέμισε καρπούς. Αὐτὴ ποὺ μέχρι τότε παρέσυρε τοὺς ἀνθρώπους στὴν ἀμαρτία, τώρα τοὺς ὀδηγεῖ στὸν Χριστό.

Μὲ τὸ ἄλλο, τὸ **«ὔδωρ τὸ ζῶν» «οὐ μὴ διψήσει εἰς τὸν αἰῶνα».**

Μὲ τὸ ἕνα ἱκανοποιοῦνται οἱ φυσικὲς ἀνάγκες. Μὲ τὸ ἄλλο πληροῦνται οἱ πνευματικὲς ἐπιθυμίες. Αὐτὸ ἀκριβῶς διαβλέπει ὁ Ἰησοῦς μέσα στὴν πολυτυπημένη ἐκείνη ψυχὴ. Οἱ ἀλλεπάλληλες

πτώσεις της τὴν κάνουν νὰ ζεῖ σὰν σὲ ἔρημιὰ στὴν πιὸ τραγικὴ της μορφή. **«Πέντε ἀνδρας ἔσχες, καὶ νῦν ὃν ἔχεις οὐκ ἔστι σου ἀνὴρ»** (Ἰωάν. δ' 18), τῆς λέει ὁ καρδιογνώστης Κύριος, γιὰ νὰ ξυπνήσει τὴ ναρκωμένη συνείδησή της. Τί σημασία ἔχει καὶ ἡ πιὸ μεγάλῃ ἔρημιὰ, ὅταν ἀρδευθεῖ ἀπὸ πλούσια πηγὴ; Καὶ αὐτὴ ἡ ἀστείρευτη πηγὴ, τὸ **«ὔδωρ τὸ ζῶν»**, ἦταν ἐκεῖ. Ἦταν ἐκεῖ ὁ Χριστὸς ποὺ μὲ τὸ ὔδωρ τῆς διδασκαλίας Του ζωογονεῖ τὶς ψυχές καὶ προσφέρει σ' αὐτὲς τὴ λύτρωση καὶ τὴ σωτηρία.

Ποιοὶ γεύθηκαν τὸ νερὸ αὐτὸ καὶ δὲν ἔνιωσαν τὴν ψυχὴ τους νὰ ἀναγεννᾶται; Καμιὰ σύγκριση μὲ τὶς χαρὲς τοῦ κόσμου. Ἀνεκτίμητη ἢ προσφορὰ τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὴν ἱκανοποίηση κάθε ἱεροῦ καὶ μεγάλου πόθου. Γέμισε ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὴν **«δωρεὰν τοῦ Θεοῦ»**, ἀπὸ ὃ,τι ἀνεκτίμητο μᾶς χαρίζει ὁ Χριστός; Ἀπερίγραπτη ἢ χαρὰ της. **«Ἡγεῖται τὰ πάντα σκύβαλα»** (Φιλιπ. γ' 8), ἀφοῦ ἔχει τὸν Θεάνθρωπο

Κύριο. Πόσο παραστατικὰ μᾶς παρουσιάζει, ἀπὸ τὴ βιωματικὴ του ἐμπειρία, τὴ μεταμορφωτικὴ δύναμη τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ καὶ τὸ πλήρωμα τῆς χαρᾶς τοῦ ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος! Ὁ ἱερομάρτυρας αὐτὸς ποὺ γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ δὲν δίστασε νὰ προσφερθεῖ τροφὴ στὰ θηρία, νὰ πῶς περιγράφει τὸν σύνδεσμό του μὲ τὸν Ἰησοῦ καὶ τὰ δῶρα ποὺ Ἐκεῖνος προσφέρει:

«Ὁ ἐμὸς ἔρωσ ἐσταύρωται καὶ οὐκ ἔστιν ἐν ἐμοὶ πῦρ

φιλόυλον· ὕδωρ δὲ ζῶν καὶ λαλοῦν ἐν ἐμοί, ἔσωθέν μοι λέγον· Δεῦρο πρὸς τὸν Πατέρα. Οὐκ ἠδομαι τροφῇ φθορᾶς, οὐδὲ ἡδοναῖς τοῦ βίου τούτου. Ἄρτον Θεοῦ θέλω, ὃ ἐστὶ σὰρξ Ἰησοῦ Χριστοῦ». Κάθε γήινη ἀγάπη ὑποχωρεῖ μπροστὰ στὴν ἀσύγκριτη ἱκανοποίηση ποὺ προσφέρει ὁ Χριστός. Καμιὰ ὑλικὴ εὐχαρίστηση, καμιὰ ἡδονὴ δὲν μπορεῖ νὰ σταθεῖ καὶ νὰ παραμερίσει τὶς χαρὲς καὶ τὶς χάρες ποὺ χαρίζει ὁ οὐράνιος Ἄρτος, τὸ σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Κυρίου.

Ὁ Ἰησοῦς, τὸ ὔδωρ τῆς ζωῆς, προσφέρεται πάντοτε καὶ ἐξακολουθεῖ σὲ κάθε ἐποχὴ νὰ χαρίζει μαζί μὲ τὸ *«θεοπάροχο ποτήρι»* καὶ τὸ *«νάμα τῆς διδασκαλίας Του»*. *«Ὑδωρ μὲν, ὅτι δίκην ὕδατος καθαίρει τὸν ρύπον τῆς ἀμαρτίας καὶ σβεννύει τὴν φλόγα τῶν παθῶν καὶ θεραπεύει τὴν τῆς ἀπιστίας ξηρότητα καὶ ἀκαρπία· ζῶν δὲ ὡς ἀένναον καὶ ἀεικίνητον»* (Ζιγαβνός).

Ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ δύναμη τῶν μυστηρίων Του, σὰν ἄλλο πνευματικὸ νερὸ, καθαρίζουν τὸν ρύπο τῆς ἀμαρτίας καὶ σβέννουν τὴ φλόγα τῶν παθῶν καὶ θεραπεύουν τὴν πνευματικὴ ξηρασία καὶ τὴν ἠθικὴ ἀκαρπία τῆς ἀπιστίας. Καὶ αὐτὸ τὸ πνευματικὸ νερὸ εἶναι ἀστείρευτο καὶ πάντοτε γονιμοποιό. Τροφοδοτεῖ ἀδιάκοπα τὴν ψυχὴ καὶ τὴν κάνει ἀεικίνητη στὸ ἀγαθό. Τὴν ἄγωνη καὶ χέρσα γῆ, ἀπὸ τὰ ἀγκάθια τῶν παθῶν καὶ τὰ ζιζάνια τῆς ἀμαρτίας, τὴν ζωοποιεῖ καὶ τὴν γεμίζει μὲ μυρίπνοα ἄνθη καὶ ὠριμους καρπούς ἀρετῶν.

Αὐτὸ ἔγινε καὶ ἐκεῖ στὸ πηγάδι τοῦ Ίακώβ. Ὁ Χριστός, ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, πρόσφερε τὸ **«ὔδωρ τὸ ζῶν»** στὴν ταλαίπωρη γυναίκα τῆς Σαμαρείας. Καὶ τὴν ἀναγέννησε. Ἡ ἔρημιὰ τῆς ψυχῆς της ἀνθίσει, γέμισε καρπούς. Αὐτὴ ποὺ μέχρι τότε παρέσυρε τοὺς ἀνθρώπους στὴν ἀμαρτία, τώρα τοὺς ὀδηγεῖ στὸν Χριστό. Μιὰ ζωὴ ποὺ κινιόταν στὸ σκοτάδι, τώρα κολυμπᾶει στὸ φῶς, ὀδηγεῖ στὸ φῶς. Ἡ σκοτεινὴ γυναίκα γίνεται ἡ ἀγία Φωτεινὴ. Καὶ σήμερα, ἐποχὴ πνευματικῆς ξηρασίας καὶ ἠθικῆς ἀκαρπίας, μόνο ὁ Χριστὸς μπορεῖ νὰ μεταβάλει τὴ σύγχρονη Σαχάρα τῆς κοινωνίας σὲ ὄαση χαρᾶς καὶ σωτηρίας.

“Ένα δέντρο στη θάλασσα

Φαίνεται άπίστευτο. Όμως είναι ένα τίποτα μπροστά στη δύναμη της πίστης. Ποιός θα μπορούσε, αλήθεια, να φανταστεί ένα δέντρο να ξεριζώνεται ξαφνικά μόνο του, να μαζεύει τὰ κλαδιά του, να μετακινείται και να πηγαίνει να φυτευθεί μέσα στη θάλασσα; Και τὸ δέντρο αὐτὸ να παραμένει ἐκεῖ, να ρίχνει ρίζες, να γεμίζει καρπούς, ἀπρόσβλητο ἀπὸ τὴν ἀρμύρα ἢ τὰ ἄγρια κύματα τῆς θάλασσας;

“Ένα δέντρο μέσα στη θάλασσα φαίνεται ἀπίστευτο και ἀδιανόητο. Και είναι πράγματι ἀπίστευτο με τὰ κοινὰ ἀνθρώπινα κριτήρια και τὴν ψυχρὴ λογική. Δὲν είναι ὅμως καθόλου ἀπίστευτο και ἀπραγματοποίητο γιὰ τὴ λογικὴ τοῦ Θεοῦ. Είναι ένα τίποτε στη δύναμη τῆς πίστεως και τὰ κριτήρια τοῦ Θεοῦ. Είναι ένα τίποτα στη δύναμη τῆς πίστεως, πὸν πραγματοποιεῖ θαύματα πολὺ πιὸ μεγάλα. Και δὲν πρόκειται γιὰ ἀνεδαφικὲς θεωρίες. Είναι διαβεβαιώσεις τοῦ Κυρίου πρὸς τοὺς μαθητὲς του.

Οἱ Ἀπόστολοι ζητοῦν ἀπλὰ ἀπὸ τὸν Κύριο να τοὺς αὐξήσει τὴν πίστη. «**Πρόσθετε ἡμῖν πίστιν**» τοῦ λένε. Μέχρι τότε εἶχαν δείξει μιὰ σημαντικὴ, βέβαια, ἐμπιστοσύνη στὸν Θεῖο Διδάσκαλο. Στὸ προσκλητήριό του γιὰ να τὸν ἀκολουθήσουν ἄφησαν και πλοῖα και δίχτυα και γονεῖς και συγγενεῖς. Ένας τέτοιος ἠρωισμὸς ἀπαιτοῦσε αὐταπάρνηση και πίστη ὄχι μικρή.

Οἱ Ἀπόστολοι ὅμως βλέπουν ὅτι ἔχουν μεγάλο ἔργο μπροστά τους. Ἐπωμίζονται εὐθύνες βαριές γιὰ τοὺς ἀσθενικούς τους ὤμους. Ἡ ἀποστολή τους ξεπερνάει τὴς ἀνθρώπινες δυνατότητες. Πῶς θὰ ἀνταποκριθοῦν στὸ τεράστιο αὐτὸ ἔργο;

Νὰ γιὰτι αὐθόρμητα ἀνεβαίνει στὰ χεῖλη τους ἡ παρακλητικὴ κραυγή: Πρόσθεσέ μας πίστη. Αὐτὴ τὴ μικρὴ πίστη, πὸν διαθέτουμε, αὐξήσε τὴν και ὀλοκλήρωσέ τὴν Ἐσὺ ὁ παντοδύναμος Θεός.

Και ἡ ἀπάντηση τοῦ Κυρίου ἀληθινὰ ἐπαναστατική. Σπάσει τὰ ἀνθρώπινα δεδομένα, καταργεῖ τὰ συνηθισμένα κριτήρια, βγάζει ἀπὸ τὰ περιορισμένα πλαίσια τῆς κοινῆς λογικῆς και μᾶς μεταφέρει στη λογικὴ τοῦ Θεοῦ. Και αὐτὴ ποτὲ δὲν περιορίζεται ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη ἀδυναμία. Ἰσα ἴσα τὴν μεταβάλλει σὲ παντοδυναμία.

Τί τοὺς λέει; «**Εἰ ἔχετε πίστιν ὡς κόκκον σινάπεως, ἐλέγετε ἂν τῇ συκαμίνῳ ταύτῃ, ἐκριζώθητι και φυτεύθητι ἐν τῇ θαλάσῃ, και ὑπάκουσεν ἂν ὑμῖν**» (Λουκ. 17' 6). Ἄν ἔχετε, δηλαδή, πίστη τόσο θερμὴ και δυνατὴ σὰν τὸ μικρὸ σπόρο τοῦ σιναπιοῦ, θὰ λέγατε στὸ δέντρο αὐτὸ τῆς συκαμινιάς να ξεριζωθεῖ και να φυτευθεῖ μέσα στη θάλασσα και θὰ σᾶς ὑπάκουε.

Νὰ τί είναι πίστη. Νὰ πραγματοποιεῖται τὸ ἀδύνατο. Νὰ παίρνει σάρκα και ὅσα τὸ ἀπίστευτο και ἀδιανόητο. Και ὄχι μονάχα στὸν φυσικὸ χῶρο, ἀλλὰ πιὸ πολὺ στὸν ἠθικὸ και πνευματικὸ.

Τί είναι να ξεριζωθεῖ ένα δέντρο και να φυτευθεῖ στη μέση τῆς θάλασσας; Ἀσφαλῶς κάτι θαυμα-

στό. Συγκρίνεται ὅμως με τὸ ἄλλο θαῦμα, πὸν ἔγινε μέσα στις ψυχὲς τῶν Ἀποστόλων; Πόσες φορές, ἀπὸ τὴν ὀλιγοπιστία τους, ἔμοιαζαν με δέντρα φθινοπωρινά, πὸν τὰ σάλευε ὁ πρῶτος ἄνεμος τῆς δοκιμασίας ἢ τοῦ πειρασμοῦ; Πόσες φορές δὲν κλονίστηκαν και ἔφθασαν μέχρι τὴν ἄρνηση και τὴν προδοσία; Πόσες ἐλλείψεις εἶχαν και ἀδυναμίες, ὡστε να ἀναγκάζουν τὸν πρῶο Διδάσκαλό τους να τοὺς ἐλέγχει με αὐστηρότητα;

Και ὅμως, ὅταν πραγματοποιήθηκε ἡ παράκλησή τους και ἡ πίστη τους αὐξήθηκε και γιγαντώθηκε, ποῖα ἀλλαγὴ μέσα σ' αὐτὲς τὴς ἀδύνατες ψυχὲς; Δέντρα, πὸν τὰ χτυποῦσαν ἀδιάκοπα ἡ εἰδωλικὴ μανία και ἡ ἰουδαϊκὴ μισαλλοδοξία σὰν ἄλλα φουσκωμένα κύματα τοῦ ὠκεανοῦ, ἔμεναν ἀσάλευτα γιὰ να διατρανῶνουν τὴ δύναμη και τὴν καρποφορία τῆς πίστεως.

Ποιός μπορούσε να φανταστεί ἕναν Πέτρο, πὸν ἔτρεμε μπροστά σὲ ἕνα κορίτσι και δὲν δίσταζε να ἀρνεῖται τὸν ἀγαπημένο του Διδάσκαλο, αὐτὸς με τὴ δύναμη τῆς πίστεως να γίνεται γίγαντας ὁμολογίας; Ποιός μπορούσε να φανταστεῖ πῶς οἱ δειλοὶ πὸν «**βραδεῖς τῇ καρδίᾳ τοῦ πιστεύειν...**» θὰ ἀντλοῦσαν μετὰ τέτοια δύναμη ἀπὸ τὴν πίστη τους στὸν Σωτήρα Κύριο, ὡστε να πατοῦν «**ἐπάνω ὄφρων και σκορπίων και ἐπὶ πᾶσαν τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ**»;

Καθημερινὴ ἐμπειρία τὰ θαύματα τῆς πίστεως γιὰ τοὺς Ἀποστόλους. Και ὄχι μονάχα στὸ φυσικὸ χῶρο, εἶπαμε, ἀλλὰ πιὸ πολὺ στὸν ἠθικὸ και πνευματικὸ. Είναι μικρότερο θαῦμα ψυχὲς, πὸν ζοῦσαν στὴν ἄγνοια, νεκρωμένες ἀπὸ τὴν ἀμαρτία και ἀκίνητες στὰ ἔργα τῆς ἀγάπης, να παίρνουν νέα ζωὴ και να πρωτοστατοῦν στὰ ἔργα τῆς φιλανθρωπίας και τῆς πνευματικῆς δημιουργίας;

Ἄρκεῖ ὁ κόκκος τοῦ σινάπεως, δραστηκὸς και δυναμικός, να τρυπώσει μέσα στις καρδιές, ἔστω τὴς πέτρινες και να γίνει δεκτὸς και τότε είναι ἱκανὸς να συντρίψει τὸν ὄγκο και τὴ σκληρότητα τοῦ ἐγωισμοῦ και τὴν παγερότητα τῆς ἀδιαφορίας.

* * *

Ἡ πίστη στὸν Σωτήρα Χριστὸ ἔκανε και κάνει τέτοια θαύματα πνευματικῆς μεταμορφώσεως σὲ κάθε ἐποχὴ. Θεραπεύει και σήμερα τὴν τύφλωση τοῦ ἀθεῖσμοῦ και χαρίζει τὸ φῶς και τὴ χαρὰ τῆς πίστεως. Χαρίζει τὴν ἐσωτερικὴ εἰρήνη και ἡρεμία ἐκεῖ, πὸν κυριαρχοῦσαν οἱ διαπληκτισμοὶ και οἱ ταραχές. Προσφέρει τὴ συγχώρηση ἐκεῖ πὸν ἔτριζαν τὰ δόντια τῆς ἐκδίκησης. Οἱ ὑψωμένες ἀπειλητικὲς γροθιὲς μεταβάλλονται σὲ χέρια ἀπαλά, ἀλλὰ και ἰσχυρά, πὸν στηρίζουν και βοηθοῦν.

“Ένα δέντρο μέσα στη θάλασσα είναι ένα θαῦμα. Ένας ἄνθρωπος στη μέση τοῦ μανιασμένου ὠκεανοῦ τῆς ἀμαρτίας, πὸν τὸν δέρνουν τὰ ὑψωμένα κύματα τῶν πειρασμῶν και δὲν καταποντίζεται τί είναι; Ένα θαῦμα! Είναι ὁ θρίαμβος τῆς πίστεως, πὸν κάνει δυνατὰ τὰ ἀδύνατα, ἀλλὰ «**τῷ πιστεύοντι**».

«Ἐρχεται οὖν εἰς πόλιν τῆς Σαμαρείας λεγομένην Συχάρ, πλησίον τοῦ χωρίου ὃ ἔδωκεν Ἰακώβ Ἰωσήφ τῷ υἱῷ

αὐτοῦ. Ἦν δὲ ἐκεῖ πηγή τοῦ Ἰακώβ. Ὁ οὖν Ἰησοῦς κεκοπιακῶς ἐκ τῆς ὁδοιπορίας ἐκαθέζετο οὕτως ἐπὶ τῇ πηγῇ ὥρα ἦν ὡσεὶ ἕκτη. Ἐρχεται γυνή ἐκ τῆς Σαμαρείας ἀντλήσαι ὕδωρ. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· δός μοι πιεῖν. Οἱ γὰρ μαθηταὶ αὐτοῦ ἀπεληλύθεισαν εἰς τὴν πόλιν ἵνα τροφὰς ἀγοράσωσι. Λέγει οὖν αὐτῷ ἡ γυνὴ ἡ Σαμαρεῖτις· πῶς σὺ Ἰουδαῖος ὢν παρ' ἐμοῦ πιεῖν αἰτεῖς, οὐσης γυναικὸς Σαμαρεῖτιδος; Οὐ γὰρ συγχρῶνται Ἰουδαῖοι Σαμαρεῖταις. Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ· εἰ ἤδειξ τὴν δωρεάν τοῦ Θεοῦ, καὶ τίς ἐστὶν ὁ λέγων σοι, δός μοι πιεῖν, σὺ ἂν ἤτησας αὐτόν, καὶ ἔδωκεν ἄν σοι ὕδωρ ζῶν. Λέγει αὐτῷ ἡ γυνὴ· Κύριε, οὔτε ἀντλημα ἔχεις, καὶ τὸ φρέαρ ἐστὶ βαθύ· πόθεν οὖν ἔχεις τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν; Μὴ σὺ μείζων εἶ τοῦ πατρὸς ἡμῶν Ἰακώβ, ὃς ἔδωκεν ἡμῖν τὸ φρέαρ, καὶ αὐτὸς ἐξ αὐτοῦ ἔπιε καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ καὶ τὰ

ΚΥΡΙΑΚΗ 6 ΜΑΪΟΥ
ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ἰωάν. 8' 5 - 42
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Πράξ. 1α' 19 - 30

θρέμματα αὐτοῦ; Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ· πᾶς ὁ πίνων ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου διψήσει πάλιν· ὃς δ' ἂν πῖν

ἐκ τοῦ ὕδατος οὗ ἐγὼ δώσω αὐτῷ, οὐ μὴ διψήσει εἰς τὸν αἰῶνα, ἀλλὰ τὸ ὕδωρ ὃ δώσω αὐτῷ, γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον. Λέγει πρὸς αὐτόν ἡ γυνὴ· Κύριε, δός μοι τοῦτο τὸ ὕδωρ, ἵνα μὴ διψῶ μηδὲ ἔρχομαι ἐνθάδε ἀντλεῖν. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· ὕπαγε φώνησον τὸν ἄνδρα σου καὶ ἔλθε ἐνθάδε. Ἀπεκρίθη ἡ γυνὴ καὶ εἶπεν· οὐκ ἔχω ἄνδρα. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· καλῶς εἶπας ὅτι ἄνδρα οὐκ ἔχω· πέντε γὰρ ἄνδρας ἔσχες, καὶ νῦν ὃν ἔχεις οὐκ ἔστι σου ἀνὴρ· τοῦτο ἀληθὲς εἶρηκας. Λέγει αὐτῷ ἡ γυνὴ· Κύριε, θεωρῶ ὅτι προφήτης εἶ σύ. Οἱ πατέρες ἡμῶν ἐν τῷ ὄρει τούτῳ προσεκύνησαν· καὶ ὑμεῖς λέγετε ὅτι ἐν Ἱεροσολύμοις ἐστὶν ὁ τόπος ὅπου δεῖ προσκυνεῖν. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· γύναι, πιστευσόν μοι ὅτι ἔρχεται ὥρα ὅτε οὔτε ἐν τῷ ὄρει τούτῳ οὔτε ἐν Ἱεροσολύμοις προσκυνήσετε τῷ πατρί...».

ΤΟ ΖΩΝΤΑΝΟ ΝΕΡΟ

«Ὁς ἂν πῖν ἐκ τοῦ ὕδατος οὗ ἐγὼ δώσω αὐτῷ, οὐ μὴ διψήσει εἰς τὸν αἰῶνα»

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ τυχαία ἡ συνάντηση τοῦ Κυρίου μετὰ τὴν Σαμαρεῖτιδα. Ἐρχεται στὴν Συχάρ, κάθεται στὸ πηγάδι τοῦ Ἰακώβ, γιὰ νὰ ἀναζητήσει ἓνα χαμένο πρόβατο. Ὁ Θεὸς **«θέλει πάντα ἀνθρώπους σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν»**. Ἔτσι μόλις ἡ Σαμαρεῖτιδα φθάνει στὸ πηγάδι, τῆς ζητάει νερό. Καὶ βρίσκει ἀφορμὴ νὰ τῆς ἀποκαλύψει ἔκτακτες θεῖες ἀλήθειες καὶ νὰ τὴν ὁδηγήσει στὴ μετάνοια ἀπὸ τὴ μέχρι τώρα ἀμαρτωλὴ ζωὴ τῆς.

A) Ἦλθε «ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολωλός».

Καὶ μήπως ἡ Σαμαρεῖτιδα εἶναι ἡ μοναδικὴ περίπτωση ποὺ ὁ Λυτρωτὴς πῆγε ζητώντας τὸν παραστρατημένο; Τί ἔγινε μετὰ τὸν Ζακχαῖο; Τὸν καλεῖ ὁ Ἰδιος νὰ κατέβει ἀπὸ τὴ συκομορέα. Τί ἔγινε μετὰ τὸν τελῶνη Ματθαῖο; Πηγαίνει ἐκεῖ ποὺ ἦταν, στὸ τελῶνιο. Τὴν τελευταία ὥρα δὲν κάλεσε καὶ τὸν ληστή; Καὶ ὁ Σαῦλος πῆγαινε στὴ Δαμασκὸ γιὰ νὰ καταδιώξει τοὺς Χριστιανούς, χωρὶς νὰ ξέρει ὅτι ὁ ἴδιος διώκεται ἀπὸ τὴ θεία Χάρη. Ἐνῶ τὸν Αὐγουστίνου μ' ἓνα ρητὸ τῆς Ἁγίας Γραφῆς τὸν ἐλευθερώνει ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς ἀμαρτίας.

Πόσα καὶ πόσα εἶναι τὰ γνωστὰ καὶ πόσο περισσότερα εἶναι τὰ ἄγνωστα σὲ μᾶς παραδείγματα! Ἡ θεία Χάρη καταδιώκει τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν ἐπισκέπτεται μετὰ μύριους τρόπους! Πόσες ψυχὲς ἔχουν νὰ διπνηθοῦν καὶ τὴ δική τους ἱστορία! Σχεδὸν δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος ποὺ νὰ μὴν ἀκουσε κάποτε τὸ θεῖο κτύπο στὴν πόρτα τῆς ψυχῆς του. **«Ἴδου ἔστῃκα ἐπὶ τὴν θύραν καὶ κρούω»!** Μὲ ἓνα καλὸ λόγο, μετὰ ἓνα πνευματικὸ βιβλίον, μετὰ ἓνα κήρυγμα, μετὰ μιὰ δοκιμασία, ὁ Θεὸς καταδιώκει τὸν ἄνθρωπο.

B) Καὶ ὁ ἐλεύθερος ἄνθρωπος;

Πῶς ὅμως ἀντιμετωπίζει ὁ ἄνθρωπος τὶς θεϊκὲς

αὐτὲς ἐπισκέψεις;

Πολλοὶ μετὰ ἀδιαφορία. Οἱ κρούσεις τοῦ Θεοῦ ἤκουσεν σὲ **«ὦτα μὴ ἀκουόντων»**. Ἀπαθεῖς καὶ ἀδιάφοροι ἀφήνουν τὸ Μεγάλον Ἐπισκέπτην ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς ψυχῆς τους νὰ χτυπάει, νὰ περιμένει. Μὴν ξεχνᾶμε ὅτι τὸ πόμολο τῆς πόρτας εἶναι ἀπὸ μέσα καὶ πρέπει ὁ ἄνθρωπος ἐλεύθερα, ὅταν ἀκούσει τὴν κλήση, νὰ ἀνοίξει διάπλατα τὰ θυρόφυλλα τῆς καρδιᾶς του. Πόσα δὲν εἶδαν καὶ πόσα δὲν ἄκουσαν οἱ Γραμματεῖς, οἱ Φαρισαῖοι, οἱ Νομοδιδάσκαλοι; Ὅλα αὐτὰ ἦταν προσκλήσεις τῆς θείας Χάριτος. Κι ὅμως τὶς ἀπέκρουσαν. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα; **«Ἀπόλοντο» «ἐν ταῖς ἀμαρτίαις αὐτῶν»**.

Πόσες κι ἐμεῖς προσκλήσεις τοῦ Θεοῦ γιὰ ἀνάληψη καὶ μετάνοια δὲν προσπερνᾶμε; Ἐρχεται μιὰ θλίψη, ἓνας θάνατος, μιὰ οικονομικὴ στενοχώρια. Εἶναι οἱ στιγμὲς ποὺ ὁ Θεὸς μᾶς ἐπισκέπτεται καὶ μᾶς ζητάει νὰ ἀλλάξουμε ζωὴ. Κι ἐμεῖς ἀφήνουμε κλειστὴ τὴν πόρτα, διώχνουμε τὴ θεία Χάρη. Ἐρχεται ἄλλοτε ἓνας γνωστὸς καὶ μᾶς καλεῖ σὲ μιὰ εὐκαιρία νὰ ἀκούσουμε τὶς ἀλήθειες τοῦ Εὐαγγελίου. Καὶ εὐκολὰ τοῦ λέμε: **«Ἀφῆσέ με, δὲν θέλω νὰ ἀκούω τέτοια πράγματα»!** Καὶ μένουμε θεληματικὰ μακριὰ ἀπὸ τὴν χαρὰ τοῦ Θεοῦ.

Ἐπὶ ἄλλοις ὅμως καὶ ἀμέτρητοι ποὺ ἀνοίγουν τὴν καρδιά τους στὴ θεία Χάρη. Εἶναι οἱ ψυχὲς ποὺ δὲν σκληρύνθηκαν ἀπὸ τὸ κακὸ καὶ τὴν ἀπάτη τῆς ἀμαρτίας. Τέτοια ψυχὴ ἦταν ἡ Σαμαρεῖτιδα. Ἀνοίγει τὴν καρδιά της. Ἀλλάζει ζωὴ. Καὶ γίνεται ἱεραπόστολος καὶ καλεῖ καὶ τοὺς συμπατριῶτες της νὰ γνωρίσουν τὸν Κύριο καὶ Λυτρωτὴ. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μετὰ τὴν κάθε ψυχὴ ποὺ δέχεται τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Θεοῦ. Πλένει μετὰ τὰ μυστήρια τὸ ρύπον τῆς ἀμαρτίας καὶ γίνεται κήρυκας τῆς νέας ἐν Χριστῷ ζωῆς.

«Καὶ παράγων εἶδεν ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· ραββί, τίς ἤμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῆ; Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· οὔτε οὗτος ἤμαρτεν οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῆ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ. Ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με ἕως ἡμέρας· ἔρχεται νῦν ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Ὅταν ἐν τῷ κόσμῳ ᾶ, φῶς εἶμι τοῦ κόσμου. Ταῦτα εἰπὼν ἔπτυσε χαμαὶ καὶ ἐποίησε πηλὸν ἐκ τοῦ πτύσματος, καὶ ἐπέχρισε τὸν πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ καὶ εἶπεν αὐτῷ· ὕπαγε νίψαι εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλῳάμ, ὃ ἐρμηνεύεται ἀπεσταλμένος. Ἀπῆλθεν οὖν καὶ ἐνίψατο, καὶ ἤλθε βλέπων. Οἱ οὖν γείτονες καὶ οἱ θεωροῦντες αὐτὸν τὸ πρότερον ὅτι τυφλὸς ἦν, ἔλεγον· οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ καθημενος καὶ προσαιτῶν; Ἄλλοι ἔλεγον ὅτι οὗτός ἐστιν ἄλλοι δὲ ὅτι ὁμοῖος αὐτῷ ἐστιν. Ἐκεῖνος ἔλεγεν ὅτι ἐγὼ εἶμι. Ἐλεγον οὖν αὐτῷ· πῶς ἀνεώχθησάν σου οἱ ὀφθαλμοί; Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος καὶ εἶπεν· ἄνθρωπος

ΚΥΡΙΑΚΗ 13 ΜΑΪΟΥ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ἰωάν. θ' 1 - 38
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Πράξ. 1στ' 16 - 34

λεγόμενος Ἰησοῦς πηλὸν ἐποίησε καὶ ἐπέχρισέ μου τοὺς ὀφθαλμούς καὶ εἶπέ μοι· ὕπαγε εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλῳάμ

καὶ νίψαι· ἀπελθὼν δὲ καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψα. Εἶπον οὖν αὐτῷ· ποῦ ἐστὶν ἐκεῖνος; Λέγει· οὐκ οἶδα. Ἄγουσιν αὐτὸν πρὸς τοὺς Φαρισαίους, τὸν ποτε τυφλόν. Ἦν δὲ σάββατον ὅτε τὸν πηλὸν ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἀνέωξεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς. Πάλιν οὖν ἠρώτων αὐτὸν καὶ οἱ Φαρισαῖοι πῶς ἀνέβλεψεν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· πηλὸν ἐπέθηκέ μου ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἐνιψάμην, καὶ βλέπω. Ἐλεγον οὖν ἐκ τῶν Φαρισαίων τινές· οὗτος ὁ ἄνθρωπος οὐκ ἔστι παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὅτι τὸ σάββατον οὐ τηρεῖ. Ἄλλοι ἔλεγον· πῶς δύναται ἄνθρωπος ἀμαρτωλὸς τοιαῦτα σημεῖα ποιεῖν; Καὶ σχίσμα ἦν ἐν αὐτοῖς. Λέγουσι τῷ τυφλῷ πάλιν· σύ τί λέγεις περὶ αὐτοῦ, ὅτι ἠνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς; Ὁ δὲ εἶπεν ὅτι προφήτης ἐστίν. Οὐκ ἐπίστευον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι περὶ αὐτοῦ ὅτι τυφλὸς ἦν καὶ ἀνέβλεψεν, ἕως ὅτου ἐφώνησαν τοὺς γονεῖς αὐτοῦ τοῦ ἀναβλέψαντος καὶ ἠρώτησαν αὐτούς...»

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΙ ΕΜΕΙΣ

«Ὁ δὲ εἶπεν ὅτι προφήτης ἐστίν».

Ο ΤΥΦΛΟΣ τῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς παίρνει τὸ μεγάλο δῶρο ποὺ τόσο ποθοῦσε, τὸ φῶς του. Καὶ γίνεται κήρυκας τοῦ Φωτοδότη του. Ἀπὸ ἐκεῖ ὅμως καὶ πέρα τόσοι καὶ τόσοι ζητοῦν νὰ τοῦ κλείσουν τὸ στόμα, νὰ τὸν ἀποκλείσουν ἀπὸ τὸ κοινωνικό του περιβάλλον. Τὸν εἰρωνεύονται. Αὐτὸς ὅμως μένει ἀκλόνητος καὶ ὁμολογεῖ τὸν Χριστό.

Α) Οἱ συμβιβασμοί.

Πνευματικὰ δῶρα δεχόμαστε κι ἐμεῖς. Ἐχομε τὴν ἀληθινὴ πίστη. Ἄτονη μερικὲς φορές ἢ πιὸ θερμὴ ἄλλοτε. Ἐχομε πάρει ἀπόφαση νὰ τηρήσουμε τὴ χριστιανικὴ ζωὴ. Ἀλλὰ καὶ μύρια ἐμπόδια συναντᾶμε στὴν πορεία μας. Ἀπὸ τὰ κατάβαθα τῆς ὑπάρξεώς μας ἀκοῦμε φωνές ὀλιγοπιστίας, συμβιβασμοῦ. Γύρω μας μηνύματα ὑλιστικὰ ἀκούγονται: Συμβιάσου μὲ τὴν ἐποχὴ σου. Ζῆσε ὅπως οἱ ἄλλοι... Εἶναι ἄνθρωποι κλονισμένοι, ποὺ ζητοῦν ὅ,τι ζήτησαν οἱ Ἰουδαῖοι ἀπὸ τὸν πρῶν τυφλό, νὰ ἀρνηθεῖ τὰ πάντα. Κι αὐτοὶ μᾶς ζητοῦν νὰ παραμερίσουμε τὸ πιστεύω μας. Νὰ περιφρονήσουμε τὶς ἀρχές μας. Νὰ καταπατήσουμε τὶς ἐντολές τῆς δικαιοσύνης, τιμότητος, ἀγάπης. Εἶναι ὅμως στὴν ἐποχὴ μας κι αὐτοὶ ποὺ μοιάζουν μὲ τοὺς γονεῖς τοῦ τυφλοῦ. Οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐπικίνδυνης οὐδετερότητας. «**Οἶδαμεν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς ἡμῶν καὶ ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη· πῶς δὲ νῦν βλέπει οὐκ οἶδαμεν, ἢ τίς ἠνοιξεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς, ἡμεῖς οὐκ οἶδαμεν· αὐτὸς ἡλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε, αὐτὸς περὶ ἑαυτοῦ λαλήσει**». Παριστάνουν τοὺς οὐδέτερους ἀπὸ φόβο, γιὰ νὰ μὴ γίνουν ἀποσυνάγωγοι. Τὸ ἴδιο συμβαίνει συχνὰ καὶ στὴν ἐποχὴ μας. Εἶναι πολλοί, ποὺ ἐνῶ εἶναι ἄνθρωποι ποὺ πιστεύουν,

ὅμως εὐκόλα συμβιβάζονται. Δὲν ἀρνοῦνται, ἀλλὰ καὶ δὲν ζοῦν σύμφωνα μὲ τὶς θεῖες ἐντολές.

Β) Μὲ θάρρος.

Μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση, λίγοι εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἀκολουθοῦν τὰ ἴχνη τοῦ πρῶν τυφλοῦ. Λίγοι ἔχουν τὸ θάρρος νὰ ἀντιμετωπίσουν τὰ ἐμπόδια καὶ νὰ συνεχίσουν τὴν πορεία τῆς πίστεως καὶ τῆς ἠθικῆς. Λίγοι εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ σὰν τὸν πρῶν τυφλὸ λένε: Ἐγὼ ἔνα ξέρω ὅτι εἶναι προφήτης. Ἦμουν τυφλὸς καὶ μοῦ χάρισε τὸ φῶς μου. Ξέρουμε τὴν ἀλήθεια κι αὐτὴ θὰ ἀκολουθήσουμε. Γνωρίζουμε τὶς θεῖες Του ἐντολές κι αὐτὲς θὰ ζητήσουμε νὰ ἐφαρμόσουμε σ' ὅλη τὴ ζωὴ μας, ὅσα κι ἂν ἀκούσουμε, ὅσα ἐμπόδια κι ἂν βροῦμε. Θὰ εἶναι λάθος νὰ θελήσουμε νὰ μὴ βροῦμε καμιά δυσκολία στὸ δρόμο μας, κανένα ἐμπόδιο, καμιά εἰρωνεία καὶ νὰ συμμορφωθοῦμε στὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου ποὺ φυσικὰ εἶναι ἀντίθετο στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἐφόσον ἔχομε πεποιθήσεις καὶ ἀρχές πάνω στὶς ὁποῖες θεμελιώσαμε τὴ ζωὴ μας, πρέπει νὰ περιμένουμε δυσκολίες, εἰρωνεῖες, χλευασμούς, στὸ σπίτι, στὴ δουλειά μας, στὴν κοινωνία. Ἐκεῖνος ποὺ πιστεύει πῶς κάνει τὸ σωστό, δὲν πρέπει νὰ περιμένει ὅτι οἱ ἄνθρωποι θὰ τοῦ καθαρίσουν τὸ δρόμο ἀπὸ τὶς πέτρες. Πρέπει ἀντίθετα νὰ περιμένει ὅτι θὰ τοῦ ρίξουν κι ἄλλες πέτρες στὸ πέρασμά του.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀντιμετωπίζει τὸ κάθε ἐμπόδιο καὶ ἀντιξοότητα, ὅταν βαθιὰ μέσα του καίει ἡ φλόγα τῆς πίστεως. Τὴν ὥρα τῆς σύγκρουσης μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου, δίνει τὶς ἐξετάσεις του. Μένει ἄκαμπτος, ἀποφεύγει τὶς σειρῆνες τῶν καιρῶν μας καὶ τραβάει τὸ δρόμο του. Τὸ δρόμο τῆς πίστεως καὶ τῆς χριστιανικῆς ζωῆς.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ με τούς ἀναγνώστες μας

«Οὐαὶ ὑμῖν ...ὑποκριταί»

«Συχνὰ ὄχι μόνο ἄνθρωποι ποὺ δὲν ἔχουν σχέση με τὴν θρησκεία, ἀλλὰ καὶ θρησκευόμενοι, ὀνομάζουν Φαρισαίους καὶ ὑποκριτὲς τοὺς Χριστιανούς. Συνδέουν τὴν ὑποκρισία με τὴν χριστιανικὴ πίστη ἢ με ἄλλες λατρευτικὲς ἢ προσκυνηματικὲς ἐκδηλώσεις. Πῶς εἶναι δυνατόν κάτι ποὺ ὁ Χριστὸς πολέμησε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο, τὸν φαρισαϊσμό, νὰ ἀποδίδεται στοὺς ὀπαδούς Του; Ἐμένα προσωπικὰ με ἐνοχλεῖ νὰ με λένε Φαρισαῖο καὶ ὑποκριτὴ, ἐπειδὴ προσπαθῶ νὰ ζῶ χριστιανικὴ ζωὴ. Καὶ μάλιστα ὡς κατηγοροὶ νὰ παρουσιάζονται οἱ ἀδιάφοροι ἢ οἱ ἄθεοι».

Γίνεται συχνὰ ἓνα λάθος. Ἐνα μεγάλο λάθος ποὺ κρύβει πολλὴ ἀδικία. Πιστοὶ καὶ ἄπιστοι, Χριστιανοὶ καὶ ἄθεοι, ὁ καθένας ἀπὸ τὴν πλευρὰ του, στρέφουν ἀμείλικτα τὰ βέλη τους, γιὰ νὰ πλήξουν τὸν φαρισαϊσμό καὶ νὰ σπλιτεύσουν τὴν ὑποκρισία. Καὶ φυσικὰ δὲν ἔχουν ἄδικο. Ὁ φαρισαϊσμός καὶ ἡ ὑποκρισία ποὺ τὸν χαρακτηρίζει, εἶναι ἡ πιὸ ἀπόβλητη καὶ ἐπικίνδυνη μορφή τῆς θρησκείας. Ἀπόβλητη πέρα γιὰ πέρα, ἀκριβῶς γιὰτὶ νοθεύει, ἀλλοιώνει καὶ πλαστογραφεῖ, ὅ,τι πιὸ πολύτιμο διαθέτει ὁ ἄνθρωπος, τὴν πίστη του καὶ τὴν θρησκευτικότητά του. Καὶ ὅπωςδήποτε ἡ νόθευση καὶ ἡ πλαστογράφηση εἶναι χειρότερες ἀπὸ τὴν ἀπόρριψη.

Τὸ λάθος δὲν εἶναι αὐτό. Τὸ μεγάλο λάθος εἶναι ὅτι περιορίζουμε ἢ ταυτίζουμε τὸν φαρισαϊσμό μονάχα με τὶς παραχαραγμένες μορφὲς τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Ὅταν κάνουμε λόγο γιὰ τοὺς Φαρισαίους, τοὺς φανταζόμαστε ἢ καὶ τοὺς βλέπουμε νὰ κινοῦνται μόνο στοὺς χώρους τῆς Ἐκκλησίας.

Χωρὶς ὅμως νὰ λείπουν ἀπὸ τὶς τάξεις τῶν Χριστιανῶν, δὲν βρίσκονται κατ' ἀποκλειστικότητα στὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ φαρισαϊσμός, ἡ ἀποκρουστικὴ αὐτὴ μορφή τῆς θρησκείας, τῆς ὑποκρισίας, τοῦ δογματισμοῦ, τοῦ κομπασμοῦ, τοῦ αὐτοθαυμασμοῦ, τῆς ἀνελέπτης καταδίκης τῶν ἄλλων, τῆς ἄψυχης καὶ τυποποιημένης θρησκευτικότητας, ποὺ διυλίζει τὸν κώνωπα καὶ καταπίνει τὴν κάμπλο, ποὺ μένει στὴν ἐπιφάνεια καὶ δὲν προχωρεῖ στὸ βάθος, χαρακτηρίζει πιὸ πολὺ τὸν ἀθεϊσμό καὶ τὸν σύγχρονο παγανισμό, τὴν νεοειδωλατρία.

Δὲν ἔχουμε μόνο τὸν εὐκόλο καὶ βολικὸ Χριστιανισμό. Ἐχουμε καὶ τὸν εὐκόλο καὶ βολικὸ ἀθεϊσμό. Δὲν ἔχουμε μόνο τοὺς φανατικούς καὶ ἀποκρουστικούς κακοὺς ἐκπροσώπους τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἐχουμε καὶ τοὺς φανατικούς ἐκπροσώπους τοῦ ἀθεϊσμοῦ. Ἐχει ἡ ἀθεΐα καὶ αὐτὴ περισσότερο τοὺς Φαρισαίους τῆς. Μὲ μιὰ οὐσιώδη διαφορά. Οἱ πρῶτοι εἶναι οἱ κακοὶ ἐκπρόσωποι τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἐνῶ οἱ δεύτεροι εἶναι οἱ γνήσιοι καὶ συνεπεῖς ἐκπρόσωποι τοῦ ἀθεϊσμοῦ. Οἱ πρῶτοι ἐκπροσωποῦν τὸν ἑαυτό τους καὶ ὄχι τὴν θρη-

σκεία τῆς ἀγάπης, τῆς εὐκρίνειας, τῆς ἀλήθειας. Οἱ δεύτεροι ἐκπροσωποῦν τὴν ἀθεΐα καὶ τὸν ἑαυτό τους.

Ἄς δοῦμε ἐδῶ ἓνα ἀπὸ τὰ κύρια ἐπιχειρήματα τῶν ἀθέων ποὺ μαρτυρεῖ μαζί με τὴν ἀσυνέπεια καὶ πολλὴ ὑποκρισία. Κατηγοροῦν τοὺς Χριστιανούς ὡς τυπολάτρες, δεισιδαίμονες καὶ προληπτικούς. Ὁ Χριστιανισμός, λένε, εἶναι μιὰ μορφή τυπολατρίας καὶ εἰδωλολατρίας.

Ἡ ἀπάντηση; Μὰ ὑπῆρξε μεγαλύτερος πολέμιος τῆς εἰδωλολατρίας ἀπὸ τὸν Χριστιανισμό; «**Τεκνία φυλάξατε ἑαυτοὺς ἀπὸ τῶν εἰδώλων**» (Α' Ἰωάν. ε' 21), σαλπίζει ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης γιὰ νὰ προφυλάξει ἀπὸ τὸ ἐπικίνδυνο μόλυσμα τῶν εἰδώλων. Γιὰ τοὺς φλογεροὺς Χριστιανούς τῆς παρθενικῆς Ἐκκλησίας, με τὶς φωτισμένες ἀρχὲς καὶ τὶς ξεκάθαρες ἀντιλήψεις στὰ θέματα τῆς πίστεως, τὰ εἰδῶλα δὲν ἦταν ἀπλῶς τὰ παλιὰ ξόανα ἢ τὰ ἄψυχα ἀγάλματα τῶν ψεύτικων θεῶν. Ἦταν ἡ ὑπουλη καὶ καμουφλαρισμένη ἀπειλὴ ποὺ μπαίνει μέσα στὴ ζωὴ, κυριεύει τὴν σκέψη, τὴν αἰχμαλωτίζει, ὥστε νὰ λατρεύει τὴν ματαιότητα καὶ τὴ φθορά. Ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ ὁ ἄνθρωπος ἀρνεῖται νὰ λατρεύσει τὸν Θεό, λατρεύει τὸ ὑπερτροφικὸ καὶ θεοποιημένο ἐγώ του.

Γέμισε ὁ κόσμος ἀπὸ ποικίλα εἰδῶλα. Πληθύνθηκαν ὅσο ποτὲ ἄλλοτε οἱ ἀστρολόγοι, οἱ μάγοι, οἱ μάγισσες, οἱ καρτορίχτρες, ὅλες οἱ ἐξευτελιστικὲς μαγεῖες με τὰ δαιμονικὰ τελετουργικά τους, νοσηρὰ ἀποκυήματα σκοταδιστικῶν ἐποχῶν. Θεώρησαν τυπολατρία τὴν ἐξυψωτικὴ λατρεία τοῦ Θεοῦ, τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὅλα τὰ μέσα τοῦ πνευματικοῦ ἐξαγιασμοῦ. Καὶ στὴ θέση τους ὑψώσαν τὸν παραλογισμό, τὸν ἀποκρυφισμό, τὸν ἐξευτελισμό, τὴν καταρράκωση τῆς προσωπικότητας με τὰ ποικίλα σύγχρονα εἰδωλολατρικὰ τελετουργικά.

Καὶ μόνον αὐτά; Ὑπάρχει μεγαλύτερος φαρισαϊσμός καὶ ὑποκρισία ὅταν ὁ δῆθεν ἀδέσμευτος σύγχρονος ἄνθρωπος τοῦ ἀθεϊσμοῦ καὶ τῆς νεοειδωλολατρίας προσκυνάει τὰ χρυσὰ ἢ τὰ σάρκινα ψευτοεἰδῶλα τῆς ντροπῆς; Εἰδῶλο ἐγίνε ἡ σάρκα, ἡ ἡδονή, τὸ χρῆμα, ἡ δύναμη. Καὶ αὐτοὶ ποὺ γονατίζουν καὶ τὰ λατρεύουν, ἀρνοῦνται νὰ τιμήσουν ὡς τυπολατρίες, τὴν Παναγία μας, τοὺς ἀγίους καὶ τοὺς μάρτυρες. Περιφρονοῦν καὶ ἀπαξιώνουν τὶς ἱερὲς καὶ ἥρωικὲς μορφὲς ποὺ με τὴ φωτεινὴ ζωὴ τους πολέμησαν τὴν ὑποκρισία καὶ ἔδειξαν τὸν δρόμο ποὺ ἐξανθρωπίζει καὶ θεώνει τὸν ἄνθρωπο. Ἡ φωτισμένη χριστιανικὴ πίστη καὶ ζωὴ δὲν ὑποδουλώνει, ἐλευθερώνει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ κάθε μορφή ὑποκρισίας καὶ θρησκοληψίας. Καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ μεγάλο μήνυμα ποὺ ἔφερε στὴν ἀνθρωπότητα ὁ Χριστός, ὁ μέγας Ἐλευθερωτὴς τῶν ψυχῶν καὶ ἀσυνθηκολόγητος πολέμιος τοῦ φαρισαϊσμοῦ καὶ τῆς ὑποκρισίας.

«Γλώσσαι ὡσεὶ πυρός»

Δὲν εἶναι μονάχα οἱ ἄπιστοι ἢ οἱ ἀδιάφοροι, ποὺ ἀγνοοῦν τὸ βαθύτερο νόημα καὶ μήνυμα τοῦ Χριστιανισμοῦ. Νομίζουν πὼς τίποτα τὸ δυνατὸ δὲν ἔχει νὰ τοὺς προσφέρει. Μιὰ σκέπη συντήρηση, ἓνα ἡρεμιστικὸ καὶ καταπραϋντικὸ στὶς δυσκολίες τῆς ζωῆς. Μιὰ προστατευτικὴ φυγὴ μπροστὰ στὰ ἀγωνιώδη προβλήματα.

Ἀλλὰ μήπως καὶ ἀρκετοὶ πιστοὶ ἔχουν ξεκαθαρισμένο πιστεύω, σαφὴ γνώση καὶ ἐπίγνωση τῆς πίστεώς τους; Δὲν διαφέρουν συχνὰ ἀπὸ τοὺς ἀπίστους. Ἡ ἄγνοιά τους ἢ ἡ παραπονημένη γνώση τους κρατοῦν τὴ σκέψη καὶ τὴν καρδιά τους μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀνακαινιστικὴ δύναμη τοῦ εὐαγγελικοῦ μηνύματος. Οὔτε κἂν ὑποψιάζονται, ὅτι ἀπὸ τὴ στιγμή, ποὺ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ θὰ μπεῖ στὴν καρδιά τους θὰ τοὺς κινεῖ καὶ θὰ τοὺς παρακινεῖ ἀδιάκοπα σὲ ἔργα ἀληθινῆς πνευματικῆς δημιουργίας καὶ δυνάμεως.

Νὰ γιατί θὰ λέγαμε, ὅτι ἀπὸ τοὺς πιὸ πετυχημένους χαρακτηρισμούς, ποὺ ἔχουν δοθεῖ στὸν θεϊκὸ λόγο εἶναι ὁ «τῆς φωτιᾶς». Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι **«πῦρ καταναλίσκον»**. Εἶναι φλόγα, ποὺ πυρπολεῖ τὶς ψυχές, τὶς πυρακτώνει μὲ θεῖο ζῆλο. Εἶναι μιὰ ἐσωτερικὴ θερμότητα ποὺ σὰν ἄλλη ἀτμομηχανὴ βρίσκεται σὲ συνεχὴ κίνηση. Φωτιὰ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ποὺ θερμαίνει, φωτίζει, ἀκτινοβολεῖ, ἀλλὰ καὶ κατακαίει τὴν ἠθικὴ σαπίλα καὶ τὴν πνευματικὴ νωθρότητα.

Σὰν φωτιὰ κατεβαίνει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο στοὺς Ἀποστόλους, κατὰ τὴν ἐπίσημη ἡμέρα τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἐκκλησίας, ὅπου **«ὠφθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμεναι γλώσσαι ὡσεὶ πυρός, ἐκάθισέ τε ἐφ' ἓνα ἕκαστον αὐτῶν»** (Πράξ. β' 3). Σὰν πύρινη φλόγα κατεβαίνει τὸ Ἅγιο Πνεῦμα στὸν κάθε μαθητὴ τοῦ Κυρίου, γιὰ νὰ μᾶς δείξει, πὼς οἱ μαθητὲς Ἐκείνου, ποὺ **«πῦρ ἦλθε βαλεῖν ἐπὶ τὴν γῆν»**, δὲν μποροῦν νὰ μένουν ψυχροί, ἀδιάφοροι, ἀδρανεῖς. Καὶ ἡ φλόγα αὐτὴ πυρπολεῖ ἀπὸ τότε τὶς καρδιές ὅλων τῶν πιστῶν ποὺ ξεχύνονται σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμον, γιὰ νὰ εὐαγγελισθοῦν τὸ χαρμόσυνο μήνυμα τῆς σωτηρίας καὶ τῆς λυτρώσεως.

Ἄσβηστη ἐσωτερικὴ φωτιὰ ἀνάβει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο στὶς ψυχές ποὺ ἐπισκέπτεται καὶ πρόθυμα τὸ δέχονται. Ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ ἡ φωτιὰ αὐτὴ ἀνάψει στὰ βάθη τῆς καρδιᾶς ἀρχίζει ἓνα ἔργο καθάρσεως καὶ ἀνακαινισμοῦ. Καίει τὶς σκουριές ποὺ ἔχουν ἐπικαθήσει πάνω στὴν ψυχὴ καὶ τὴν ἀσχημίζουν. Καρδιές ψυχρὲς σὰν τὴν πέτρα καὶ σκληρὲς σὰν τὸ μέταλλο τὶς ζεσταίνει καὶ τὶς μαλακώνει. Τὶς κάνει τρυφερές, εὐαίσθητες, συμπαθεῖς στὸν συνάνθρωπο, στὶς δυσκολίες του καὶ τὰ προβλήματά του.

Εἶναι δύσκολο νὰ καταλάβει κανεὶς ἀπὸ μιὰ τέτοια καρδιά τί δυνατὰ καὶ ἅγια αἰσθήματα θὰ ἀναπηδοῦν καὶ τί ἱεροὶ πόθοι θὰ ἀναβλύζουν; Καὶ ἀφοῦ καὶ τὸ στόμα μιλάει πάντα **«ἐκ τοῦ περισσεύματος**

τῆς καρδίας» τί ὁμορφιά, χάρη καὶ δύναμη θὰ ἔχει αὐτὸ τὸ πλεόνασμα τῆς ἐξαγιασμένης ψυχῆς;

«Ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέραις γλώσσαις καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐδίδου αὐτοῖς ἀποφθέγγεσθαι» (Πράξ. β' 4) σημειώνει ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς. Πύρινοι οἱ λόγοι γιὰτὴν πῆγαζαν ἀπὸ τὴ θεϊκὴ φωτιὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Πύρινοι οἱ λόγοι γι' αὐτὸ καὶ ἀναβαν φωτιές μέσα στὶς καρδιές. Φωτιές μετάνοιας καὶ ριζικῆς ἀλλαγῆς φούντωναν, ποὺ ἔδιωχναν τὰ σκοτάδια τῆς ἀμαρτίας καὶ τῆς πλάνης.

Πύρινοι οἱ πνευματοκίνητοι Ἀπόστολοι μεταλαμβάνευσαν τὴ φλόγα καὶ τὸ φῶς τῆς πίστεως στὶς ψυχές τῶν ἀνθρώπων, ποὺ ζοῦσαν **«ἐν χώρα καὶ σκιᾷ θανάτου»**. Γι' αὐτὸ καὶ τὰ ἀποτελέσματα ἦταν φανερά καὶ ἄμεσα. Ἐνα τέτοιο πυρφόρο κήρυγμα τοῦ ἀποστόλου Πέτρου ἦταν ἀρκετό, γιὰ νὰ προκαλέσει μοναδικοὺς ἐσωτερικοὺς συγκλονισμοὺς, νὰ δημιουργήσει βαθιὰ ἐσωτερικὴ κατάνυξη καὶ νὰ ὀδηγήσει στὴ σωτηρία. **«Ἀκούσαντες κατενύγησαν τῇ καρδίᾳ, εἶπόν τε πρὸς τὸν Πέτρον καὶ τοὺς λοιποὺς Ἀποστόλους. Τί ποιήσομεν, ἄνδρες ἀδελφοί;»** (Πράξ. β' 37).

Τὸ θαῦμα εἶχε γίνει. Τρεῖς χιλιάδες ψυχές προστέθηκαν στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ ἓνα κήρυγμα. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἀποδείχθηκε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ δραστικός, **«δύναμις Θεοῦ εἰς σωτηρίαν παντὶ τῷ πιστεύοντι»** (Ρωμ. α' 16). Τότε ἓνα κήρυγμα, ποὺ πῆγαζε ἀπὸ πυρακτωμένες καρδιές καὶ μετέδιδε ἀνόθευτο τὸν πύρινο λόγο τοῦ Θεοῦ, μετέστρεφε τρεῖς χιλιάδες ψυχές. Σήμερα τρεῖς χιλιάδες κηρύγματα μεταστρέφουν μιὰ ψυχὴ; Ἄν ὄχι, ξέρουμε τώρα, ποῦ πρέπει νὰ ἀναζητήσουμε τὴν ἀπάντηση.

Ἀλλὰ οἱ Ἀπόστολοι εἶχαν ζήσει αὐτὸ τὸ πυρακτωμα κοντὰ στὸν θεῖο Διδάσκαλό τους. Εἶχαν ἔντονα προσωπικὰ βιώματα ἀπὸ τὴν ἀναστροφή τους μὲ τὸν Κύριο, ὅταν ἄκουγαν ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ θεϊκὸ στόμα τὰ ῥήματα τῆς αἰώνιας ζωῆς, ὅταν ὁ ἴδιος ὁ ἀναστημένος Κύριος ἐκεῖ στὴν πορεία πρὸς Ἐμμαοὺς **«διηρμήνευεν αὐτοῖς ἐν πάσαις ταῖς γραφαῖς τὰ περὶ ἑαυτοῦ»** (Λουκ. κδ' 17).

Τότε γινόταν ἓνα θαῦμα μέσα στὶς ψυχές. Τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ προκαλοῦσαν μέσα σ' ἐκείνη τὴν πνευματικὴ παγωνιά τῆς ἀπελπισίας τέτοια ἐσωτερικὴ θερμότητα, ὥστε οἱ παγωμένες ψυχές νὰ ξαναβρίσκουν τὴ ζεστασιά τους. **«Οὐχὶ ἡ καρδιά ἡμῶν καιομένη ἦν ἐν ἡμῖν, ὡς ἐλάλει ἡμῖν ἐν τῇ ὁδῷ;...»** (Λουκ. κδ' 32), θὰ ἔλεγαν ἀργότερα μὲ συγκίνηση στὴν πορεία πρὸς Ἐμμαοὺς. Φλεγόμενες οἱ καρδιές, ποὺ συμπορεύονται μὲ τὸν Χριστὸ καὶ ἀκοῦνε προσεκτικὰ καὶ δέχονται ταπεινὰ τὸ θεϊκὸ του λόγο: Καὶ αὐτὴ ἡ φλόγα εἶναι ἡ μόνη ἱκανὴ νὰ θερμάνει καὶ σήμερα τὸν παγερὸ ἀπὸ τὴν ἔλλειψη τῆς ἀγάπης πλανήτη μας.

«Ταῦτα ἐλάλησεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐπῆρε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ εἶπε· πᾶτερ, ἐλήλυθεν ἡ ὥρα· δόξασόν σου τὸν υἱόν, ἵνα καὶ ὁ υἱός σου δοξάσῃ σε, καθὼς ἔδωκας αὐτῷ ἐξουσίαν πάσης σαρκός, ἵνα πᾶν ὃ δέδωκας αὐτῷ δώσῃ αὐτοῖς ζωὴν αἰώνιον. Αὕτη δέ ἐστιν ἡ αἰώνιος ζωὴ, ἵνα γινώσκωσί σε τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεὸν καὶ ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν. Ἐγὼ σε ἐδόξασα ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ ἔργον ἐτελείωσα ὃ δέδωκάς μοι ἵνα ποιήσω· καὶ νῦν δόξασόν με σύ, πᾶτερ, παρὰ σεαυτῷ τῆ δόξῃ ἣ εἶχον πρό τοῦ τὸν κόσμον εἶναι παρὰ σοί. Ἐφανέρωσά σου τὸ ὄνομα τοῖς ἀνθρώποις οὓς δέδωκάς μοι ἐκ τοῦ κόσμου, σοὶ ἦσαν καὶ ἐμοὶ αὐτοὺς δέδωκας, καὶ τὸν λόγον σου τετηρήκασι. Νῦν ἔγνωκαν ὅτι πάντα ὅσα δέδωκάς μοι παρὰ σοῦ ἐστίν· ὅτι τὰ ρήματα ἃ δέδω-

ΚΥΡΙΑΚΗ 20 ΜΑΪΟΥ
ΤΩΝ ΑΓ. ΠΑΤΕΡΩΝ ΤΗΣ Α΄ ΣΥΝΟΔΟΥ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ἰωάν. ιζ΄ 1 - 13
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Πράξ. κ΄ 16 - 18, 28 - 36

κάς μοι δέδωκα αὐτοῖς, καὶ αὐτοὶ ἔλαβον, καὶ ἔγνωσαν ἀληθῶς ὅτι παρὰ σοῦ ἐξῆλθον, καὶ ἐπίστευσαν ὅτι σύ με

ἀπέστειλας. Ἐγὼ περὶ αὐτῶν ἐρωτῶ· οὐ περὶ τοῦ κόσμου ἐρωτῶ, ἀλλὰ περὶ ὧν δέδωκάς μοι, ὅτι σοὶ εἶσι, καὶ τὰ ἐμὰ πάντα σὰ ἐστὶ καὶ τὰ σὰ ἐμὰ, καὶ δεδόξασμαι ἐν αὐτοῖς. Καὶ οὐκέτι εἰμί ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ οὗτοι ἐν τῷ κόσμῳ εἰσί, καὶ ἐγὼ πρὸς σέ ἔρχομαι. Πᾶτερ ἅγιε, τήρησον αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου οὓς δέδωκάς μοι, ἵνα ὦσιν ἐν καθὼς ἡμεῖς. Ὅτε ἤμην μετ' αὐτῶν ἐν τῷ κόσμῳ, ἐγὼ ἐτήρουν αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου· οὓς δέδωκάς μοι ἐφύλαξα, καὶ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἀπώλετο, εἰ μὴ ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας, ἵνα ἡ γραφὴ πληρωθῇ. Νῦν δέ πρὸς σέ ἔρχομαι, καὶ ταῦτα λαλῶ ἐν τῷ κόσμῳ ἵνα ἔχωσιν τὴν χαρὰν τὴν ἐμὴν πεπληρωμένην ἐν αὐτοῖς».

Η ΤΗΡΗΣΗ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΛΟΓΟΥ

«Τὸν λόγον σου τετηρήκασι».

Η ΑΠΟΔΟΧΗ καὶ τήρηση τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ εἶναι βασικὸ καθῆκον, ἀλλὰ ταυτόχρονα ἀπαιτεῖ ἀγώνα σκληρό. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ μόνη ἀλήθεια, ἡ σώζουσα ἀλήθεια, ποὺ μᾶς ἔφερε ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός. Εἶναι ἡ θεία Ἀποκάλυψη ποὺ μᾶς φανερώνει τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ, μᾶς δείχνει τὸ σκοπὸ τῆς ζωῆς μας, μᾶς παρουσιάζει τὴν αἰωνιότητα καὶ μᾶς τονίζει τὴν ἀλήθεια γιὰ τὴν ἀθανασία τῆς ψυχῆς.

Α) Γνωριμία τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ.

Πραγματικὰ πιστός, ἀληθινὰ φίλος τοῦ Θεοῦ εἶναι αὐτὸς ποὺ ἀνοίγει πρόθυμα τὴν καρδιά του στὸν λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν κρατᾷ ἐκεῖ σφικτά. Ὁ Ψαλμωδὸς τονίζει: «**Λύχνος τοῖς ποσὶ μου ὁ νόμος σου καὶ φῶς ταῖς τρίβοις μου**». Καὶ στὴν Καινὴ Διαθήκῃ ὁ ἴδιος ὁ Κύριος βροντοφωνεῖ: «**Μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ φυλάσσοντες αὐτόν**». Μακάριοι, εὐτυχισμένοι εἶναι ὅσοι ἀκοῦνε τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν ἐφαρμόζουν. Αὐτὸ εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν γνῶρισμα τοῦ πιστοῦ. Αὐτὴ ἡ μεγάλη του ἀρετή.

Τὸ γνῶρισμα αὐτὸ εἶχαν οἱ Ἀπόστολοι, γιὰ τοὺς ὁποίους μιλάει σήμερα ὁ Κύριος ἀπευθυνόμενος στὸν Πατέρα Του. Τὸ ἴδιο γνῶρισμα εἶχαν καὶ οἱ μεγάλοι Πατέρες ποὺ συγκρότησαν τὴν Α΄ Οἰκουμένην Σύνοδο. Ἀγωνίσθηκαν, πάλαιψαν, γιὰ νὰ τηρήσουν ἀλώβητη, ἀκέραιη τὴ θεία διδασκαλία ἀπὸ τοὺς αἰρετικούς καὶ μάλιστα τὸν Ἄρειο, ποὺ συγκλόνιζε τότε τὴν Ἐκκλησία.

Β) Τήρηση τοῦ θείου λόγου.

Εἴκοσι αἰῶνες ἔχουν κυλίσει ἀπὸ τότε ποὺ ὁ Κύριος μίλησε γιὰ τὴ μεγάλη ἀξία καὶ τὴ σημασία ποὺ ἔχει στὴ ζωὴ μας ὁ θεῖος λόγος. Κι ὅμως πολλοὶ καὶ σήμερα ζητοῦν μὲ μύριους τρόπους νὰ ξεριζώσουν ἀπὸ τὴ ψυχὴς ἢ νὰ ξεράνουν στὴς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων τὴν ἰκμάδα τοῦ θείου λόγου. Ἀπὸ τοὺς

σύγχρονους αἰρετικούς, τοὺς μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ καὶ τοὺς Πεντηκοστιανούς καὶ τοὺς τόσους ἄλλους, ποὺ γυρίζουν ἀπὸ σπῆτι σὲ σπῆτι καὶ μεταδίδουν τὴς πλάνες τους, μέχρι τοὺς σημερινούς ὑλιστὲς ἄθεους. Ὅλοι αὐτοὶ ζητοῦν νὰ κλονίσουν τὴν πίστη στὴ θεότητα τοῦ Χριστοῦ, στὴ θεία Πρόνοια, στὴν ἀθανασία τῆς ψυχῆς, στὴν πεποίθησι ὅτι ἡ ζωὴ ἐδῶ ἔχει ἀνώτερο σκοπὸ καὶ ὄχι μόνο τὸ φαγοπότι καὶ τὸ γλέντι.

Ὁ πόλεμος αὐτὸς ποὺ εἶναι ἀρκετὰ δυνατός, καὶ ἡ ἐσωτερικὴ μας ἀδυναμία, συχνὰ κλονίζουν στὴς ψυχὲς τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ. Δημιουργοῦν μιὰ ἀμφιβολία. Μᾶς κάνουν σιγὰ-σιγὰ νὰ ἐγκαταλείψουμε μερικὲς πεποιθήσεις ποὺ ἦταν λίγο πρὶν πολυτίμες γιὰ μᾶς. Ἡ θεία διδασκαλία δὲν ἔχει τότε τὸ κύρος ποὺ εἶχε. Ἀμφισβητήσεις πολλὲς ξεσηκώνονται στὰ θέματα τῆς πίστεως, στὸ σκοπὸ τῆς ζωῆς μας, στὴν ἀρετὴ τῆς δικαιοσύνης, στὴν τιμιότητα, στὴν ἠθικὴ. Δὲν μένουμε τότε ἀσάλευτοι, ἀλλὰ μὲ συμβιβασμούς καὶ ὑποχωρήσεις καταπατοῦμε κάποιες διατάξεις τοῦ θείου νόμου.

Ἐρχεται ὅμως γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ στόμα τῆς Ἀλήθειας νὰ ζητήσῃ ἀπὸ μᾶς τοὺς πιστούς, νὰ διατηροῦμε τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ καθαρὸ ἀπὸ τὴν πλάνη ποὺ ὀδηγεῖ στὴν ἀπώλεια.

Προσοχὴ πολλὴ λοιπὸν ἀπὸ τοὺς «**βαρεῖς λύκους**» ποὺ τριγυρίζουν ἐδῶ κι ἐκεῖ. Ἀκόμα προσοχὴ στὰ σύγχρονα ὑλιστικὰ κηρύγματα, ποὺ ζητοῦν νὰ μᾶς ὀδηγήσουν στοὺς ποικίλους συμβιβασμούς καὶ μᾶς ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὸν Θεό.

Στερεὰ προσκολλημένοι στὸν Κύριο καὶ τὴν Ὁρθόδοξὴ Ἐκκλησία μας θὰ τηροῦμε τὸν λόγο Του. Καθημερινὰ ἂς στερεωνόμαστε στὴς ἀλήθειες τῆς πίστεώς μας καὶ τῆς θείας διδασκαλίας. Ἄς μένουμε ὅλοι μέσα στὸ μακαρισμὸ τοῦ Κυρίου γιὰ ὅσους ἀκοῦνε καὶ ἐφαρμόζουν τὸν λόγο Του. Γιατὶ μόνο αὐτοὶ ἀνήκουν ἀληθινὰ στὸν Θεὸ καὶ εἶναι οἱ φωτεινοὶ φάροι στοὺς καιροὺς μας.

«Ἐν δὲ τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῇ μεγάλῃ τῆς ἑορτῆς εἰστήκει ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔκραξε λέγων· ἂν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρὸς με

καὶ πινέτω. Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, καθὼς εἶπεν ἡ γραφή, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ρεύσουσιν ὕδατος ζῶντος. Τοῦτο δὲ εἶπε περὶ τοῦ Πνεύματος οὗ ἔμελλον λαμβάνειν οἱ πιστεύοντες εἰς αὐτόν· οὕτω γὰρ ἦν Πνεῦμα Ἅγιον, ὅτι Ἰησοῦς οὐδέπω ἔδοξάσθη. Πολλοὶ οὖν ἐκ τοῦ ὄχλου ἀκούσαντες τὸν λόγον ἔλεγον· οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ προφήτης· ἄλλοι ἔλεγον· οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός· ἄλλοι ἔλεγον· μὴ γὰρ ἐκ τῆς Γαλιλαίας ὁ Χριστός ἔρχεται; Οὐχὶ ἡ γραφή εἶπεν ὅτι ἐκ τοῦ σπέρματος Δαυὶδ καὶ ἀπὸ Βηθλεὲμ τῆς κώμης, ὅπου ἦν Δαυὶδ, ὁ Χριστός ἔρχεται; Σχίσμα οὖν ἐν τῷ ὄχλῳ ἐγένετο δι' αὐτόν. Τινὲς δὲ ἤθελον ἐξ αὐτῶν πιάσαι αὐτόν, ἀλλ' οὐδεὶς ἐπέβαλεν ἐπ' αὐτόν τὰς χεῖρας. Ἦλθον οὖν οἱ ὑπηρέται πρὸς τοὺς

ΚΥΡΙΑΚΗ 27 ΜΑΪΟΥ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ἰωάν. ζ' 37 - 52, ν' 12
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Πράξ. β' 1 - 11

ἀρχιερεῖς καὶ Φαρισαίους, καὶ εἶπον αὐτοῖς ἐκεῖνοι· διατί οὐκ ἠγάγετε αὐτόν; Ἀπεκρίθησαν οἱ ὑπηρέται· οὐδέ-

ποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος, ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος. Ἀπεκρίθησαν οὖν αὐτοῖς οἱ Φαρισαῖοι· μὴ καὶ ὑμεῖς πεπλάνησθε; Μὴ τις ἐκ τῶν ἀρχόντων ἐπίστευσεν εἰς αὐτόν ἢ ἐκ τῶν Φαρισαίων; Ἄλλ' ὁ ὄχλος οὗτος ὁ μὴ γινώσκων τὸν νόμον ἐπικατάρατοί εἰσι! Λέγει Νικόδημος πρὸς αὐτούς, ὁ ἐλθὼν νυκτὸς πρὸς αὐτόν, εἷς ὢν ἐξ αὐτῶν· μὴ ὁ νόμος ἡμῶν κρίνει τὸν ἄνθρωπον, ἂν μὴ ἀκούσῃ παρ' αὐτοῦ πρότερον καὶ γνῶ τί ποιεῖ; Ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῷ· μὴ καὶ σὺ ἐκ τῆς Γαλιλαίας εἶ; Ἐρεύνησον καὶ ἴδε ὅτι προφήτης ἐκ τῆς Γαλιλαίας οὐκ ἐγήγερται. Πάλιν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς ἐλάλησε λέγων· ἐγὼ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσει ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς».

Η ΑΝΑΓΕΝΝΗΤΙΚΗ ΔΥΝΑΜΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

«Ποταμοί... ρεύσουσιν ὕδατος ζῶντος».

Η ΚΑΘΟΔΟΣ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς εἶναι ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα γεγονότα τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἡ ἡμέρα αὐτὴ χαρίζει στοὺς μαθητὲς τὴν ἀναγέννηση καὶ τὴν χάριν νὰ βαδίσουν τὸ δρόμο τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀγιότητας. Μετὰ τὴν ἐπιφοίτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐξαγγέλλουν τὰ μυστήρια τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Παρουσιάζουν μιὰ ἀγιότητα θαυμαστὴ καὶ μιὰ πρωτοφανὴ αὐτοθυσία. Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἀναγεννᾷ τὸν ἄνθρωπο.

Α) Ὃταν λείπει τὸ Ἅγιον Πνεῦμα.

Εἴκοσι αἰῶνες ἔχουν περάσει ἀπὸ τότε. Καὶ ὅμως πολλοὶ δὲν δοκιμάζουν αὐτὴ τὴν πνευματικὴ ἀλλαγὴ καὶ μένουν στὰ σκοτεινὰ μονοπάτια τοῦ κακοῦ. Καὶ ἡ βασικὴ αἰτία εἶναι ὅτι ἀγνοοῦν τὴν ἔλευση καὶ τὴν ἀναγεννητικὴ δύναμη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὃταν ὅμως ὁ ἄνθρωπος μείνει ἔρημος ἀπὸ Πνεῦμα Ἅγιον δὲν μπορεῖ νὰ καρποφορήσῃ τὴν ἀρετὴ, ὅπως δὲν ὑπάρχει βλάστηση ἐκεῖ ποὺ δὲν ὑπάρχει νερὸ καὶ δὲν πέφτει ἡ εὐεργετικὴ βροχὴ. Οἱ ψυχικὲς δυνάμεις παραλύουν καὶ ἀτονοῦν γιὰ κάθε καλὸ καὶ ὠραῖο, ὅταν δὲν φλογίζει τὸν ἐσωτερικὸ μας κόσμον τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Ἄνθρωπος χωρὶς Πνεῦμα Ἅγιο μοιάζει μὲ κόσμον χωρὶς ἥλιο, μὲ σῶμα χωρὶς ψυχὴ. Ὃπου δὲν ὑπάρχει Πνεῦμα Ἅγιο, ὑπάρχει τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου, τῆς ἀμαρτίας. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἴσως νὰ ἔχουν γνώσεις πολλές, θέσεις, ἀξιώματα, τιμές, πλούτη. Ἀλλὰ δὲν ἔχουν αἰσθήματα καλοσύνης, ἀγάπης, ἀληθινὴ εὐγένεια. Οἱ καρδιές τους συχνὰ ἔχουν πάθη καὶ ἀδυναμίες. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ σοφία τοῦ κόσμου καὶ ὁ πολιτισμὸς καὶ ἡ πρόοδος, μὲ ὅλα τὰ καλὰ ποὺ φέρνουν στὴν ἀνθρωπότητα, δὲν μποροῦν νὰ ἀντικαταστήσουν τὴν ἀνακαινιστικὴν χάριν καὶ τὸ ἔργο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Β) Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἀναγεννᾷ.

Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα εἶναι δύναμη ποὺ ἔρχεται νὰ

τονώσει τὴ θέλησή μας καὶ νὰ τὴν κινήσῃ στὸ καλὸ καὶ στὴν ἀρετὴ. Καὶ ταυτόχρονα κατακαίει κάθε ἀγκάθι καὶ καθαρίζει ἀπὸ κάθε μολυσμὸ.

Ὃταν τὸ Ἅγιο Πνεῦμα γίνῃ κυβερνήτης τοῦ ἀνθρώπου, ὁλόκληρος ὁ ἐσωτερικὸς κόσμος γίνῃται πνευματικὸς. Εἶναι ἡ «καινὴ κτίσις» ποὺ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα κατεργάζεται. Αὐτὴ εἶναι ἡ Πεντηκοστὴ τῆς ψυχῆς, ἡ κάθοδος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στὸν ἔσω ἄνθρωπο. Ἐνας κόσμος ὠραῖος, φωτεινός, ἅγιος, δυνατὸς δημιουργεῖται στὴν ψυχὴ, ποὺ τὴν ἐξωραίζει, ἐξαγιάζει τὸ σῶμα καὶ τὸ καθιστᾷ ναὸ ἅγιο τῆς θείας Χάριτος. Ὁ ἄνθρωπος τότε γίνῃται πνευματικὸς, πνευματοκίνητος, ἀληθινὰ θεοφόρος.

Γ) Ὁ ἀνθρώπινος παράγοντας.

Βασικὴ ὅμως προϋπόθεση γιὰ νὰ ἀπεργασθεῖ τὸ Πανάγιο Πνεῦμα τὴν ἀναγέννηση, εἶναι νὰ τοῦ ἀνοίξουμε τὴς πόρτες τῆς ψυχῆς μας καὶ νὰ τὸ κάνομε ἔνοικό μας. Σὲ τί χρησιμεύει ἂν γυρίσουμε ἕνα διακόπτη, ποὺ ὅμως δὲν εἶναι συνδεδεμένος μὲ τὴν πηγὴ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ; Ἔτσι καὶ μεῖς τί μπορούμε νὰ κάνουμε ἂν γνωρίζουμε ἀπλῶς μερικὰ θεωρητικὰ γιὰ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα καὶ δὲν ἔχουμε ἐνωθεῖ μαζί Του; Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα δίνει τὴ δύναμη τῆς ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς ἀναγέννησης στὸν ἄνθρωπο ποὺ τὸ δέχεται μὲ πίστη, ποὺ ποθεῖ τὴν ἀναγέννησή Του, ποὺ ζητᾷ μὲ κάθε τρόπο τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Παρακλήτου.

«Βασιλεῦ Οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας... ἐλθὲ καὶ σκήνωσον ἐν ἡμῖν καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος...» Αὐτὴ ἄς εἶναι ἡ προσευχὴ μας στὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ποὺ θὰ τὴν ἀκολουθεῖ ἡ προσφορὰ τῆς καρδιᾶς μας, γιὰ νὰ τὴν καθαρῇ καὶ νὰ τὴν ἀναγεννήσῃ ἡ Χάρις Του. Ἡ Πεντηκοστὴ ἔφερε φωτιὰ ἀπὸ τὸν Οὐρανὸ ποὺ καίει τὴν κακία. Ἐφερε Φῶς, ποὺ διαλύει τὸ σκοτάδι τῆς ἀμαρτίας.

Τρωκτικὸ τῆς μητρικῆς στοργῆς

Στὴν Καλιφόρνια μιὰ νέα μητέρα, μητέρα ἐνὸς βρέφους, παίρνει L.S.D. Τὸ ὄπιο σιγὰ-σιγὰ τοξινώνει τὸν ὄργανισμό της. Τὸ δηλητήριο ὑποσκάπτει, ὄχι μόνο τὸν σωματικό, ἀλλὰ καὶ τὸν ψυχικό της κόσμο. Ἐνα ράκος ποὺ διαρκῶς καταρρέει. Οἱ ψυχικὲς ἀλλοιώσεις προχωροῦν ὀλοένα καὶ πιὸ βαθιά. Ὅ,τι πιὸ ὄμορφο καὶ ἱερὸ ἔχει μιὰ μάνα, τὸ μητρικὸ φίλτρο, τραυματίζεται θανάσιμα. Τὸ ὄπιο, σὰν ὑποὺλο τρωκτικό, ροκανίζει ἀδιάκοπα τὴν εὐαισθησία τῆς καρδιάς, τὴν πηγαία ἀγάπη, τὴν μητρικὴ στοργή. Ἡ τρυφερότητα, ἡ ἀφοσίωση στὸ γαλανόξανθο ἀγγελοῦδι της ὀλοένα ὑποχωροῦν.

Μιὰ μητέρα ποὺ εἶχε πάψει νὰ εἶναι μητέρα. Ἡ καρδιά της δὲν χτυποῦσε πιά στοὺς ὄμορφους παλμούς της ἀγάπης. Τὸ πρόσωπό της τώρα ἀνέκφραστο, ὕστερα βλοσυρό, καθρεφτιζόταν τρομερὸ στοὺς γαλανόξανθους οὐρανοὺς τῶν ἀθῶων βρεφικῶν ματιῶν. Τὸ βλέμμα της σκυθρωπό, γινόταν σκοτεινὸ, ὅταν διασταυρωνόταν μὲ τὴν φωτεινὴ ἐκείνη ματιὰ ποὺ ἔμοιαζε μὲ χειρουργικὴ ἀκτινοβολία. Τὰ κοραλένια ἐκεῖνα χεῖλη ποὺ ψέλλιζαν τὴ δική τους μυστικὴ γλώσσα δὲν εὗρισκαν καμιὰ ἀνταπόκριση ἀπὸ τὴν ἀσυντόνιστη στὴν ἀγάπη μητρικὴ καρδιά. Ἐκεῖνο τῆς τραγουδοῦσε τὸν ὕμνο τῆς ἀδολῆς χαρᾶς καὶ ἐκείνη τοῦ θρηνολογοῦσε τὸ μοιρολόγι τοῦ θανάτου. Ἡ ἀνθισμένη ἀνοιξη ποὺ συναντοῦσε τὸν βαρὺ χειμῶνα. Καὶ τὸν συνάντησε μιὰ ἡμέρα ἀνελέπτο καὶ τρομερό.

Νὰ τώρα τὸ μητρικὸ χέρι ὀπλίζεται μὲ ὄργανο φονικό. Γιατί; Μήπως γιὰ νὰ προστατεύσει τὸ ἀγγελούδι της ποὺ κινδυνεύει; Μὰ ἀπὸ ποιὸν μποροῦσε νὰ κινδυνεύσει ἡ σαρκωμένη ἀθωότητα; Ἀπειλεῖται ποτὲ ἡ ζωντανὴ ἀνοιξη ποὺ σκορπίζει ἀπλόχερα τὶς ὄμορφιές καὶ τὰ ἀρώματά της; Μπροστὰ σ' ἕνα βρέφος, σ' ἕνα ὁποιοδήποτε βρέφος, ποὺ ἀμέριμνο χαμογελάει

μέσα στὴν κούνια του, πέφτει καὶ αὐτὸ τὸ δολοφονικὸ μαχαίρι ἐνὸς ληστῆ.

Καὶ ὅμως ἕνα χέρι ὀπλίζεται. Ὅχι ἕνα ὁποιοδήποτε χέρι. Ἐνα γαμψόνυχο χέρι ἀρπακτικοῦ, ποὺ λὲς καὶ ξεπετάχθηκε μέσα ἀπὸ τὸ σκοτάδι τῆς κόλασης, ματωμένο, ἄγριο, τρομερό. Εἶναι χέρι ἀνθρώπινο; Εἶναι τὸ χέρι τῆς Μήδειας, τῆς Μέγαιρας, τοῦ αἰμοσταγῆ Ἡρώδου; Ὅχι, εἶναι τὸ χέρι μιᾶς μάνας, ποὺ προτίμησε τὶς ψευδαισθήσεις τοῦ ὀπίου ἀπὸ τὴν ἀληθινὴ χαρὰ τῆς ζωῆς. Ζήτησε τὴν εὐτυχία στοὺς τεχνητοὺς παραδείσους τῶν παραισθησιογόνων, ἐνῶ εἶχε τὴν εὐτυχία τὴν πιὸ μεγάλη, ζωντανὴ δίπλα της. Καὶ τώρα αὐτὴ τὴν εὐτυχία θὰ τὴν προσφέρει σπονδὴ στὸν ἀκάθαρτο βωμὸ τοῦ τυραννικοῦ πάθους της.

Νὰ ἡ διαστροφή ποὺ προκαλεῖ ἡ ἀμαρτία! Εἶναι ἀπίστευτο καὶ τρομερό. Πέρα ὅμως γιὰ πέρα ἀληθινὸ. Θεέ μου, πῶς ἀντέχει ὄχι μιὰ μητρικὴ καρδιά, ἀλλὰ μιὰ ὁποιαδήποτε καρδιά, νὰ σηκώνει φονικὸ χέρι, γιὰ νὰ πλήξει τὴν ἀνυπεράσπιστη ζωή; Πῶς ἀντέχει νὰ βλέπει νὰ σπαρταράει ματωμένο τὸ ἀνθοζύμωτο κορμάκι ἐνὸς μικροῦ ἀγγέλου ποὺ λίγα λεπτὰ πρὶν τῆς χαμογελοῦσε; Πόσο φοβερὸ τὸ πάθος, ὅταν μπεῖ καὶ φωλιάσει στὴν καρδιά!

Ποῦ εἶναι τώρα οἱ ἠθικοὶ αὐτουργοί, οἱ ἀδίστακτοὶ ἔμποροι τοῦ λευκοῦ θανάτου, ποὺ

λανσάρουν τὰ παραισθησιογόνα τῆς ψυχῆς, γιὰ νὰ καμαρώσουν τὸ μακάβριο ἔργο τους; Ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ προπαγανδιστὲς καὶ συνήγοροι τῶν ἐξαρτησιογόνων οὐσιῶν, ποὺ ὄπλισαν τὸ μητρικὸ χέρι, ποῦ θὰ βρεθοῦν; Ποῦ θὰ βρεθοῦν; Τί σημασία ἔχει ἂν θὰ βρεθοῦν. Τὸ ἀδικοχυμένο αἷμα ποὺ βοᾷ, οἱ γοεροὶ θρῆνοι ἢ τὰ βουβὰ ἀναφιλητὰ τόσων πονεμένων ὑπάρξεων, θὰ γίνουν ἀργὰ ἢ γρήγορα ὁ ἐφιάλτης τους ποὺ θὰ τοὺς καταδιώκει νύχτα καὶ ἡμέρα.

Ποῦ θὰ βρεθοῦν οἱ ἔνοχοι; Ἀλλὰ οἱ ἔνοχοι δὲν εἶναι λίγοι. Εἶναι πολλοί. Πάρα πολλοί. Ἐνοχὴ εἶναι μιὰ ὀλόκληρη τοξινωμένη κοινωνία ποὺ ναρκώνει συνειδήσεις, νεκρώνει ψυχές, δυναμιτίζει ἱερὰ αἰσθήματα, γκρεμίζει ἰδανικά, ἀποκοιμίζει ἐνθουσιασμούς, ἀποβλακώνει φωτεινὰ πρόσωπα. Ἐνοχοὶ εἶναι ὄλοι ἐκεῖνοι ποὺ μὲ τὰ καταλυτικὰ κηρύγματα τῆς ἀθεΐας κλείνουν τοὺς φωτεινοὺς ὀρίζοντες τῆς πίστεως, γιὰ νὰ μὴ μποροῦν οἱ νεανικὲς ἀετοψυχές νὰ πετοῦν πάνω ἀπὸ τὴ λάσπη καὶ τὸ χῶμα τῆς ὑλιστικῆς χαμοζωῆς. Αὐτὰ θὰ μᾶς ψιθύριζαν, ἂν μποροῦσαν νὰ μιλήσουν, τὰ βρεφικὰ ἐκεῖνα χεῖλη ποὺ τόσο πρόωρα καὶ βίαια σφραγίσθηκαν. Σφραγίσθηκαν βίαια ἀπὸ μιὰ μητέρα-θῦμα κι αὐτή; Ὅχι. Ἀπὸ μιὰ ὀλόκληρη κοινωνία ποὺ ἐξυμνεῖ τὶς ἀπαξίες καὶ ἀπεργάζεται τὸν ἐκμηδενισμό τῆς ψυχῆς.

ZOH

Ὁρθόδοξον Χριστιανικὸν Περιοδικόν.

Ὁργανον Ἀδελφότητος Θεολόγων ἢ «ZOH»

Κυκλοφορεῖ κάθε μήνα.

Ἐκδότης: Ἀδελφότης Θεολόγων ἢ «ZOH» Σ.Α., Ἱπποκράτους 189, 114 72 Ἀθήναι.

Τηλ.: 210 64 28 331, FAX: 210 64 63 606.

Διευθυντὴς Συντάξεως: Γεώργιος Β. Μελέτης, Ἱπποκράτους 189, 114 72 Ἀθήναι.

Ἐκτύπωση: «Λυχνία Α.Ε.», Ἀνδραβίδας 7, 136 71 Χαμόμυλο - Ἀχαρνῶν.

Τηλ.: 210 3410436, FAX: 210 3425967, www.lyhnia.com

ΚΩΔΙΚΟΣ: 01 1290

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 10 €

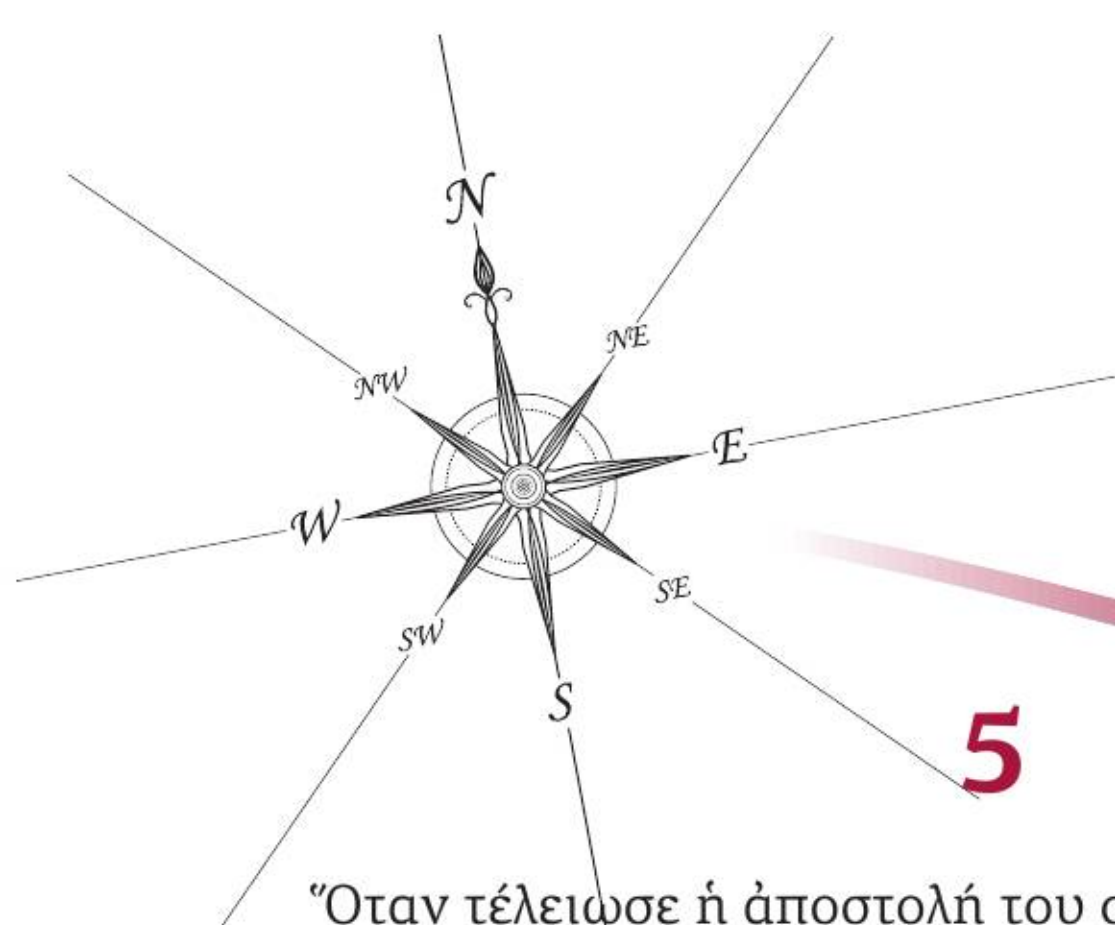
Ἀποστέλλεται μὲ ἐπιταγὴ ἢ εἰς γραμματόσημα εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Περιοδικοῦ:

Ἱπποκράτους 189, 114 72 ΑΘΗΝΑΙ ἢ καταβάλλεται εἰς τὰ Βιβλιοπωλεῖα μας.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ (ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΩΣ) Γιὰ ὅλες τὶς χώρες: 25 € Κύπρος: 15 €

ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

ΗΛΙΑΣ ΜΗΝΙΑΤΗΣ (1669 - 1714)

Όταν τέλειωσε ή αποστολή του στην Αυστρία, γύρισε στην Βασιλεύουσα, όπου συνέχισε τὸ πνευματικό του ἔργο, συμπληρώνοντας ἑπτὰ χρόνια στὴ δοξασμένη Πόλη, πὸ εἶχε αἰῶνες πρὶν φιλοξενήσει Γρηγόριους καὶ Χρυσόστομους!

Ἐκεῖνα τὰ χώματα τὰ ἱερά, ὅταν κανεῖς τὰ πατάει, νοιώθει τὸν παλμὸ μιᾶς ἱστορίας, πὸ αἰῶνες συνεχίζεται χωρὶς διακοπή. Μιᾶς ἱστορίας, πὸ εἶτε πρωτοχριστιανικὴ λέγεται, εἶτε Βυζαντινὴ εἶτε νεότερη, σφικτοδένεται στὴ συνεχῆ, ἀδιάκοπη ὀρθόδοξη παράδοση. Μιὰ παράδοση ζωντανή, δημιουργική. Ἕνας ἀπὸ τοὺς κρίκους της, ἀδιάσπαστα ἑνωμένος μ' ὅλους τοὺς ἄλλους, εἶναι καὶ τὸ πέρασμα τοῦ Μηνιάτη ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη.

Φωτεινὸ μετέωρο

Ὁ κόπος τὸν ἀπομάκρυνε ἀπὸ τὴ Βασιλεύουσα καὶ τὸν ἔφερε πίσω στὰ ἀγαπημένα του Ἐπτάνησα, ὅπου, μόλις ξεκουράστηκε, ρίχτηκε πάλι στὸ διπλό του ἔργο: στὸ κήρυγμα καὶ στὴ διδασκαλία. Μαζὶ ὅμως μὲ τὴ διδαχὴ πρόσφερε καὶ κάτι πιὸ πολύτιμο, τὸ φωτεινὸ του παράδειγμα. Ἡ παρουσία του ἦταν παρουσία ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ, πὸ προσεῖλκυε νέους καὶ ἡλικιωμένους κοντὰ του. Ἄλλοι, ὅταν ὑψώνονται, συγκεντρώνουν τὸν φθόνο καὶ τὴν κακία τῶν γύρω τους. Ὁ Μηνιάτης συγκέντρωνε τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἀφοσίωση τόσο τῶν συμπατριωτῶν του, ὅσο καὶ τῶν Ἐνετῶν. Ἀνάμεσα στοὺς ξένους, πὸ τὸν θαύμαζαν, ἦταν καὶ ὁ Διοικητὴς τῆς Πελοποννήσου, ὁ Ἄγγελος Ἔμος.

Ἦταν ἡ ἐποχὴ πὸ ὁ Μωριάς ζοῦσε κάτω ἀπὸ τοὺς Ἐνετούς. Οἱ ροῦγες στὶς πόλεις γέμιζαν ἀλλοτινὲς λαλιές, πλημμύριζαν τὰ καντούνια ἀπὸ φορεσιὲς πολύχρωμες, ἀπὸ στολὲς ξένες. Νύχτα μέρα οἱ στρατιῶτες τῆς Ἐνετικῆς Δημοκρατίας πηγαινοέρχονταν βιαστικοὶ γιὰ ὑπηρεσία, καβάλα ἢ πεζῆ, φωνάζοντας νὰ τοὺς κάνουν τόπο. Ὁ λαὸς μὲ τοὺς Εὐρωπαίους ἦταν περισσότερο εὐχαριστημένος, παρὰ μὲ τοὺς Ἀνατολίτες. Τσούγκριζαν τὰ ποτήρια, Ρωμιοὶ καὶ Φράγκοι ἀγκαλιαστά, ἀδελφωμένοι.

Οἱ Ἐνετοί, στὶς περισσότερες περιπτώσεις, φέρθηκαν καλά. Καθάρισαν ἐρείπια, βοήθησαν στὴν ἀνοικοδόμηση, ἔβαλαν τάξη. Ὁ τόπος, τόσο στὸ Μωριά, ὅσο καὶ στὴ στερεὰ Ἑλλάδα, γνώρισε τὴ γαλήνη πὸ τόσο ποθοῦσε. Τὸ «γκουβέρνο» γινόταν ἀκόμα πιὸ ἀνεκτὸ γιὰ τοὺς ραγιάδες, ὅταν ὁ Ἐνετὸς Διοικητὴς ἦταν ἄνθρωπος μὲ καλὴ καρδιά καὶ πλατὺ μυαλό, σὰν τὸν Ἔμο.

Ὁ Ἔμος, δραστήριος καὶ μορφωμένος, ἐνδιαφερόταν καὶ γιὰ τὴν ἠθικὴ προκοπὴ τῶν ὑπηκόων του. Σ' αὐτὸ πίστευε πὸς μπορούσε νὰ βοηθήσει πρῶτα-πρῶτα ἡ Ἐκκλησία. Γι' αὐτὸ –ἀν καὶ ἑτερόδοξος– ἔδειξε μεγάλο ζῆλο γιὰ τὴ βελτίωση τῆς κατάστασης τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων τοῦ Μωριά. Πάνω σὲ τούτη του τὴν προσπάθεια σκέφθηκε πὸς θὰ ἔπρεπε νὰ κάνει Δεσπότη τὸν Μηνιάτη. Ἦταν ὁ πιὸ ἄξιος ν' ἀνεβεῖ στὸν θρόνο τῆς Χριστιανουπόλεως, πὸ τότε χήρευε. Ἡ Ἐπισκοπὴ αὐτὴ ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἀρχαῖες ἐπισκοπὲς τῆς Πελοποννήσου. Ἐδρα της, στοὺς καιροὺς ἐκείνους, ἦταν τὸ σημερινὸ χωριὸ Χριστιάνον, ἔξω ἀπὸ τὴν Κυπαρισσία.

Τὴν πρόθεσή του ὁ Ἔμος τὴν ἔγραψε σ' ἓνα ἔγγραφο πὸ ἔστειλε στὸν Μηνιάτη. Σ' αὐτὸ τοῦ παρουσίαζε τὴν πνευματικὴν κατάσταση τοῦ λαοῦ, τὴν ἔλλειψη μορφωμένων κληρικῶν καὶ τοῦ πρότεινε νὰ δεχθεῖ τὸν θρόνο τῆς Χριστιανουπόλεως. «Εἶναι καιρὸς, κατέληγε, νὰ τοποθετηθεῖ ἡ λυχνία εἰς τόπον ὑψηλότερον, διὰ νὰ χύνει τὸ φῶς τοῦ θείου λόγου εἰς ὠφέλειαν τῶν περιπεπλεγμένων εἰς τὰ σκότη τῆς ἀγνωσίας χριστιανῶν τοῦ Μωρηᾶ».

Ὁ Μηνιάτης δὲν ζήτησε προαγωγή. Δὲν ἐνήργησε ν' ἀνεβεῖ σὲ μιὰ τέτοια θέση. Ἄλλοι, θὰ ἔλεγαν ἀμέσως ναὶ σὲ μιὰ τέτοια πρόσκληση. Στὸ ἀντίθετο κατέληξε ἐκεῖνος, ἀναλογιζόμενος τὶς βαρεῖες εὐθύνες τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος. Γράφει στὸν Διοικητὴ. Τὸν εὐχαριστεῖ γιὰ τὴν τιμὴ καὶ ἀπορρίπτει τὴν πρόταση.

Ἡ πράξη τοῦ Μηνιάτη ἦταν τόσο μεγάλη, πὸ βρῖσκουμε ἀντίστοιχη στὴ ζωὴ τῶν ἀρχαίων Πατέρων. Τὸ ἴδιο ἔκαναν καὶ ἐκεῖνοι, ὅταν τοὺς πρότειναν ἀρχιερατικούς θρόνους. Ἐφευγαν μακριά.

Ἡ φυγὴ ἐμπρὸς στὰ ἀξιώματα μετατρεπόταν σὲ πρόθυμη προσφορὰ κάθε ὑπηρεσίας καὶ ὁποιασδήποτε θυσίας γιὰ τὸ φωτισμὸ τοῦ λαοῦ. Καὶ ἡ ἄρνηση τοῦ Μηνιάτη, μετατράπηκε σὲ ὀλοπρόθυμη αὐτοπροσφορὰ, σὰν δέχθηκε σὲ λίγο καιρὸ μιὰ καινούργια πρόσκληση. Κι αὐτὴ ἀπὸ τὸ Μωριά ἐρχόταν κι εἶχε τὴν ὑπογραφή τοῦ νέου Διοικητῆ, τοῦ Φραγκίσκου Γριμάνη. Μὰ αὐτὴ δὲν τοῦ πρότεινε ἐπισκοπικὸ θρόνο. Τὸν καλοῦσε νὰ κατέβει στὸ Ναύπλιο καὶ στὸ Ἄργος γιὰ νὰ τονώσει τὸ λαὸ καὶ νὰ καθοδηγήσει τὴ νεότητα. Γι' αὐτὸ δὲν τοῦ προκαλεῖ ἔκπληξη. Τὴν ἀποδέχεται μιὰ καὶ προτιμᾷ «τὴν γονιμότερη καὶ κοινοφελέστερη δρᾶση διὰ τοῦ κηρύγματος, παρὰ τὴν ἐπισκοπικὴ δικαιοδοσία».

(Συνεχίζεται)

ΕΠΙ ΤΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΥΣΤΕΡΙΑ

Διάχυτη ή άνησυχία από τις «**άκοες πολέμων**» τις ημέρες αυτές. Χαρακτηριστική ή είδησεογραφία: «*Τύμπανα πολέμου στη Μεσόγειο. Στα άκρα ΗΠΑ και Ρωσία για τη Συρία*». Πολεμική ατμόσφαιρα διαμορφώνεται στις σχέσεις Ουάσινγκτον-Μόσχας εξαιτίας της στρατιωτικής επιθέσεως των ΗΠΑ, Γαλλίας, Η.Β. έναντι του καθεστώτος Άσαντ στη Συρία. Και όμως προδ'ολίγων μόλις ετών είχαμε άλλα ένθαρρυντικά και χαρμόσινα γεγονότα: «*Σήμερα ή Δυτική Εύρώπη παντρεύτηκε την Ανατολή. Οριστικός πιά, θέλαμε να πιστεύουμε ό ένταφιασμός του ψυχρού πολέμου. Ιστορικό γεγονός ή μεγάλη αυτή συμμαχία με τη συνένωση των δύο πρώην έχθρών που τώρα είναι εταίροι, ένταφιάζοντας έτσι μισό αιώνα διαιρέσεων και μιὰ δεκαετία άβεβαιότητας, προσεγγίζοντας τον μεγαλύτερο στόχο, την Εύρώπη, ως ένιαία όντότητα, έλεύθερη και είρηνηκή*». Αυτά και πολλά άλλα έλέχθησαν κατά την όντως ιστορική ήμερα της ίδρύσεως του Συμβουλίου ΝΑΤΟ-Ρωσίας στη βάση του ΝΑΤΟ στην κωμόπολη Πράτικα Ντι Μάρε της Ίταλίας. Ποιόν, αλήθεια είλικρινή άνθρωπο δέν χαροποίησαν τότε, τὸ 2002, αυτές οί εξέλιξεις και πρωτοβουλίες που υπόσχονταν τή λήξη του ψυχρού πολέμου και την επικράτηση της πολυπόθητης είρηνης σε όλο τον κόσμο; Και φέρουν μεγάλη ευθύνη οί ασύνετοι πολιτικοί ήγέτες, όταν τορπιλίζουν τόσο εύκολα τὸ θεϊό αυτό δώρο. Αλλά ή είρηνη είναι υπόθεση ιερή. Γι' αυτό και μόνο άκέραιες προσωπικότητες μπορούν να την πραγματοποιήσουν. Και αυτοί λείπουν, δυστυχώς, σήμερα. Οί έμπαθεϊς είναι επικίνδυνοι για τέτοιους άγώνες.

ΑΠΟΡΘΗΤΟ ΤΟ ΟΧΥΡΟ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

Αναντίρρητο όχυρό ή δικαιοσύνη. Και τὸ όχυρό αυτό, πάση θυσία, πρέπει να μείνει άπρόσβλητο, άπόρθητο από πολιτικές ή άλλες έπιρροές. Οί τίμιοι υπερασπιστές του αλύγιστοι, άνυποχώρητοι στις όποιεσδήποτε πιέσεις και επιθέσεις. Γιατί από τή στιγμή που θα καταλυθεί τὸ όχυρό της δικαιοσύνης και κυριαρχήσουν οί σκοπιμότητες και γίνει νόμος ή παρανομία και δίκαιο ή ύψωμένη γροθιά, τότε μπορούμε πια να μιλάμε για συντεταγμένη πολιτεία; Είναι δυνατόν να γίνεται λόγος για κοινωνία ανθρώπων ή πρέπει να μιλάμε για ζούγκλα θηρίων; Έγραφε ό σοφός καθηγητής της Νομικής Άλέξανδρος Τσιριντάνης και οί λόγοι του έχουν διαρκή επικαιρότητα: «*Η δικαιοσύνη προϋποθέτει πνευματική δύναμη, πνευματική θεώρηση της ζωής. Με τὸν ύλισμό όμως τέτοια πνευματική θεώρηση δέν μπορείς να έχεις. Γι' αυτό και με τὸν ύλισμό δέν μπορεί να υπάρξει ούτε δικαστική συνείδηση ούτε δικαιοσύνη. Δικαιοσύνη είναι τὸ ασφαλέστερο και εύγενέστερο κριτήριο του άν υπάρχει πολιτισμός. Τα Έθνη της Δυτικής Εύρώπης έδειχναν τὸν πολιτισμό τους από τή δικαιοσύνη και είδικότερα από τὸν δικαστὸς που είχαν να παρουσιάσουν...*» Όπωσδήποτε τὸ όχυρό της δικαιοσύνης δέν πέφτει. Πέφτουν εκείνοι που επιχειρούν να τὸ ρίξουν.

Ο ΚΥΚΛΟΣ ΤΗΣ ΝΤΡΟΠΗΣ

Νόμισαν πως έχουν και τή σύμφωνη γνώμη του Έλληνικού λαού στὸν άσυγκράτητο κατήφορο της ήθικης διαστροφής. Τί άλλο σήμαινε και ή δήλωση του πρωθυπουργού, πως «*έκλεισε, λοιπόν, με τή θεσμοθέτηση του συμφώνου συμβίωσης για τὰ όμόφυλα ζευγάρια, ένας κύκλος όπισθοδρόμησης και ντροπής για τὸ έλληνικό κράτος, άρνήσεων και περιθωριοποίησης ενός μεγάλου μέρους συμπολιτών μας*». Τὸ έρώτημα όμως ήταν και είναι, όπως επανειλημμένα έχουμε πει, αν ό κύκλος αυτός της ντροπής έκλεισε ή άνοιξε; Φτάσαμε, δυστυχώς, στὸ θλιβερό κατάντημα, καταστάσεις που άλλοτε προκαλούσαν ντροπή σήμερα να χαρακτηρίζονται και να νομιμοποιούνται. Σύμφωνα όμως με πρόσφατη έρευνα του «ΣΚΑΪ»: «*Στροφή παρατηρείται των Έλλήνων προς τὸν κοινωνικό συντηρητισμό. Σε ότι αφορά τὰ δικαιώματα των όμοφυλοφίλων σχεδόν οί έξι στους δέκα Έλληνες (57,4% από 47,7% πέρυσι) διαφωνούν με τὸν γάμο όμόφυλων ζευγαριών και τὸ 79,6% διαφωνεί με τήν τεκνοθεσία από όμόφυλα ζευγάρια. “Βουτιά” 11 και πλέον μονάδες σε σχέση με τὸ 2016*». Ήταν πια καιρός, γιατί αν δέν σημάνει πανελλήνιο έγερτήριο σάλπισμα για τήν άναχαίτηση του θολού ρεύματος της άδιαντροπιās, αν δέν ξυπνήσουν από τὸν έφησυχασμό τους όλες οί υγιείς δυνάμεις, κινδυνεύουμε ως Έθνος να ζήσουμε μεγάλες περιπέτειες.

ΚΑΤΑΡΓΕΙ ΤΗΝ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ!

«*Με σύμμαχο τις συντεχνίες, ό ύπουργός Παιδείας Κώστας Γαβρόγλου καταργεί τήν αξιολόγηση των εκπαιδευτικών. Με δικαστικό πολιτικό λόγο, ό ύπουργός επικρίνει πολιτικά όσους ύποστηρίζουν τήν αξιολόγηση... Όστόσο, ή Ελλάδα είναι ή μόνη χώρα που τὸ 2018 καταργεί με νόμο τήν αξιολόγηση των εκπαιδευτικών, τήν ίδια στιγμή που όλοι παραδέχονται - γονεϊς, μεγάλη μερίδα εκπαιδευτικών, κοινωνία - ότι είναι άπαραίτητη για τή βελτίωση του εκπαιδευτικού έργου...*» («Καθημερινή» 25.3.2018). Δυστυχώς μερικοί δέν μπορούν να καταλάβουν, πως χωρίς αξιολόγηση, άξιοκρατία και άριστεία δέν μπορεί να υπάρξει σοβαρή παιδεία. Ένα σπάνιο για τήν εποχή μας γεγονός θα μπορούσε ίσως να μās παραδειγματίσει. Ο Άϊνστάιν προσπαθούσε να καταλάβει τήν έδρα της Φυσικής στὸ Πανεπιστήμιο της Ζηρίχης. Συνυποψήφιος του ό Φ. Άντλερ. Ο πατέρας του Άντλερ άνηκε στα ύψηλα στελέχη του σοσιαλδημοκρατικού κόμματος της Αυστρίας. Ήταν έπομένως βέβαιη ή άποτυχία του Άϊνστάιν. Η έκλογή γινόταν με κριτήρια πολιτικά. Όταν όμως έμαθε ποιός ήταν ό συνυποψήφιος του, δείχνοντας τὸ ψυχικό του μεγαλειό, δήλωσε άμέσως στις πανεπιστημιακές άρχές: «*Όταν υπάρχει ή δυναμότητα να έχουμε στὸ πανεπιστήμιό μας άνθρωπο του μεγέθους του Άϊνστάιν ή εκλογή μου άποτελεϊ καθαρή άνοησία. Μή χάνετε για λόγους πολιτικούς τήν εύκαιρία να ύψώσετε τή στάθμη του Πανεπιστημίου μας*».

